

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 931

OP JACHT NAAR DEN MOLOCH.

20 cent

Hij tuimelde als een aangeschotene achterover terwijl hem de revolver uit de hand vloog.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Op jacht naar den Moloch.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE STEM ACHTER HET SCHERM.

Het was omstreeks half twaalf in den avond, toen een chic gekleed heer van middelbaren leeftijd, in een fraaien pels gehuld, door de Lincoln Street te New-York liep, een breeden verkeersweg, die aan de Noordelijke grens van de reuzenstad is gelegen, en waar men vele afzonderlijke gebouwde, fraaie heerenhuizen aantreft.

De eenzame wandelaar — het was reeds zeer stil in deze voorstadsstraat — was vergezeld door een kleinen terrier, en van tijd tot tijd bracht hij een fluitje aan den mond, en liet een zeer schrill, doordringend gefluit hooren, dat ver door den stillen nacht weerklonk.

Dit was waarschijnlijk bedoeld om den hond tot de orde te roepen, maar dan was de eigenaar van het mooie dier wel zeer veeleischend, want de terrier liep ordelijk mede, en behoefde waarlijk geen aansporing, om zijn meester dicht op den voet te volgen.

Toch weerklonk op ongeregelde tijden het sner-

pende fluitje, met een heel eigen, specialen klank.

Het was geen politiefluitje, ook geen gewone hondenfluit...

Het geluid trilde schel en doordringend door de breede straat en weerkaatste tegen de huismuren.

De deftig gekleede heer overtuigde zich maar zelden, of de terrier wel aan zijn waarschijnwende stem gehoor gaf.

Dat scheen hem minder belang in te boezemen.

Zoo liep hij de straat ten einde, en sloeg toen een dwarsstraat in, welke hem tamelijk spoedig naar de befaamde Bird Walk bracht, den prachtigen boulevard langs de kade der haven, slechts aan een zijde bebouwd met schoone huizen, behoorende aan de rijksten in de metropole.

In deze zijstraat scheen het er in het geheel niet meer op aan te komen, of de terrier zich eenige vrijheden en zijsprongetjes permitteerde, want zijn baas had het fluitje in zijn zak laten

glijden, en sloeg in het geheel geen acht meer op den hond, die echter zelden meer dan een paar meter ter zijde uitweek, om een bij uitstek lekker beentje te benaderen.

Hij liep de Bird Walk geheel ten einde, ging daar een groot café binnen, bestelde iets, vroeg een courant en bleef daar omstreeks een uur.

Daarna betaalde hij, verliet de inrichting, en richtte zijn schreden naar de havenwijk.

Hij liep nu snel door een aantal smalle en kronkelende straten, met reusachtige huurkazernes aan weerszijden, hield zich echter niet op, om te luisteren naar het dronkemansgezang en de vloeken die uit de talrijke matrozenkroegen naar buiten klonken, maar zette zijn weg voort, tot hij eindelijk stil hield voor een groot en donker huis.

Hij bevond zich hier wederom in een vrij breede straat, waarschijnlijk een der fatsoenlijkste van de geheele wijk, en die als het ware op de grens lag van de havenwijk en het kwartier der gezeten burgerij.

Hij keek even om zich heen, belde aan, en werd bijna onmiddellijk binnen gelaten zonder te behoeven te wachten.

Iemand in het groote, donkere huis had hem blijkbaar zien aankomen....

Het hondje slipte mee naar binnen.

Achter de deur was niemand om den bezoeker te ontvangen.

Het was doodstil in het huis.

Nergens scheen licht te branden.

Maar de bezoeker had waarschijnlijk iets dergelijks wel verwacht, want hij liep op den tast voort, opende een deur in de tamelijk breede vestibule, sloot deze weder behoedzaam achter zich, en maakte licht.

Hij deed dit door een elektrische zaklantaarn aan te knippen die een helder licht verspreidde.

De kamer waarin hij zich bevond, was niet groot, en slechts spaarzaam gemeubeld.

Er stonden eenige stoelen, een tafel, een paar boekenkasten, en dat was alles.

Aan een der wanden hing een groot schilderij in vergulden lijst, een reproductie van „Napoleon op de Bellerophon.”

De vreemde bezoeker ging naar dit schilderij toe, zette er een stoel voor, klom er op — en drukte zacht op den steek van den grooten veldheer.

Hij stapte weer op den vloer en wachtte.

Er verliep ongeveer een minuut.

Toen kraakte er ergens iets in het vertrek — waar, was niet te zeggen, en ook niet wat het precies was — maar eensklaps viel een verblindend licht in het vertrek, afkomstig uit een vaas van melkglas, die hoog op een der hoeken van den schoorsteenmantel stond.

De bezoeker scheen zich in het minst niet te verbazen over dezen plotselingen lichtglans, maar hief zijn gelaat op, zoodat het licht hem geheel en al kon beschijnen.

Ieder rimpeltje van zijn gelaat, ieder haartje van zijn snor, ieder ooghaar kwam duidelijk uit — en als wij eens een oogenblik veronderstellen, dat deze man bijvoorbeeld een valschen baard of pruik zou hebben gedragen, of zijn gelaat met schmink zou hebben bedekt, dan zou de schelle lichtstraal het dadelijk hebben verraden....

Na een halve minuut verdween het licht weder, en de bezoeker knipte met de oogen en bromde zacht voor zich heen :

— Het mag dan noodzakelijk zijn — maar het is lastig en tijdrovend !

Weer ging hij naar het schilderij, weer klom hij op den stoel, en nu tastte zijn hand opnieuw over het groote doek en zijn wijsvinger drukte op de over elkander geslagen armen van den eersten Engelschen officier van het groepje, dat Napoleon zwijgend stond gade te slaan.

Bijna onmiddellijk draaide een der boekenkasten om een onzichtbare spil, en liet een ruimte vrij, ongeveer anderhalven meter hoog en een halven meter breed.

De bezoeker, meer dan middelgroot, moest zich bukken, om deze verborgen deur te kunnen binnen gaan, en ternauwernood was hij over den drempel, of de kast schoof weder op haar plaats.

De zaklantaarn moest nu weer dienst doen, want het was stikdonker in de smalle gang, die zich voor den man uitstreckte.

De tunnel daalde langzaam maar gestadig,

en na eenigen tijd was het duidelijk, dat de bezoeker zich onder den grond moest bevinden.

De terrier liep gehoorzaam mede, zonder eenig geluid te geven.

Klaarblijkelijk had hij dezen weg reeds meermalen afgelegd, en hij had de bekoring van het nieuwe reeds lang voor hem verloren.

Bijna volle tien minuten liep de man recht door.

Hij kon trouwens niet anders, want de tunnel had in het geheel geen zijgangen en was zoo recht als een kaars.

Maar eensklaps kon hij niet verder.

De gang was afgesloten door een stalen muur, zonder knop of slot, zonder eenige opening, zonder scharnieren.

De bezoeker haalde een sleutel te voorschijn en tikte er eenige malen met kleine tusschenpoozen mede op het staal van den wand.

In het dak van den tunnel, die hier twee meter hoog was, knarste iets, en weer flitste een lichtbundel neer, die den man daar beneden helder bescheen.

Een fluisterende stem vroeg:

— Geef het wachtwoord!

— De Moloch waakt!

— Wie is de Meester?

— Hij, die weet!

— Wat is het doel?

— Geld en bloed!

— Wie is de vijand?

— John Raffles!

— Het is goed! Wij zullen openen.

Bijna op hetzelfde oogenblik schoof de stalen wand terzijde en liet den toegang vrij tot een soort kelder, waar zich niets anders bevond dan een ruwe houten tafel, een stoel, en een sterke elektrische lamp, welke zoeven haar werk had verricht.

Op een kleine verhooging, waartoe vier treden toegang gaven, stond de man, die de lamp bediend had.

Zoo op het oog zag hij er uit als een electricien der gemeente.

Hij was nog jong, maar zijn gelaat droeg alle sporen van een misdadig en losbandig leven.

De bezoeker nam in het geheel geen notitie

van hem, maar ging dadelijk op een deur toe die zich recht tegenover de stalen plaat bevond, welke reeds weder op haar plaats was geschoven.

Daar klopte hij nogmaals aan op dezelfde wijze van zoeven, en nadat hij alle vragen had beantwoord, die hem ook door den bewaker van het voorvertrek waren gesteld, kon hij binnen treden.

De deur gaf toegang tot een zeer groot, met verfijsde weelde gemeubeld vertrek.

De muren waren bespannen met goudleder, en tot op manshoogte beschoten met glanzend mahoniehout, de monumentale schoorsteen was van het schoonste Cararische marmer vervaardigd, wit met rose aderen.

Op den schoorsteenmantel prijkte een wonderschoone pendule van porselein, uit het tijdperk van den Zonnekoning.

Hier en daar stonden prachtige Chineesche vazen op ebbenhouten voetstukken, op den parketvloer lagen dikke tapijten, te Teheran en Smyrna door de beste handswerklieden geweven.

In het midden van het vertrek stond een ontzaglijk groote, ronde tafel, van dof gepolitoerd ebbenhout, steunend op zes pooten in den vorm van leeuwenklauwen.

Daaromheen waren een en twintig stoelen gerangschikt, van hetzelfde hout.

Een daarvan droeg een vuurrooden lap over den rug en op de plek, waar hij stond, lag op de tafel een ivoren hamer, in den vorm van een houweel, door een meesterhand bewerkt.

Maar het vreemde in dit vertrek was wel de groote elektrische lamp, die juist in het midden boven de tafel hing.

Zij was vijfhoekig en op alle vijf kanten, van doorzichtig glas vervaardigd, was een zeer groot oog geschilderd, met een wreede, boosaardige uitdrukking, en dat leek te leven, als het licht daarachter brandde.

Boven de zeven deuren, welke zich in het vertrek bevonden, bevonden zich even zooveel oogen, alle met die zelfde afschuwelijke uitdrukking van wraakzucht en koude boosaardigheid.

Als men lang naar deze Medusa-oogen keek,

kreeg men een onzegbare gewaarwording van schrik en ontzetting, van afschuw en walging.

Dit vertrek met de zeven deuren was de plek van samenkomst der een-en-twintig luitenants van den geheimzinnigen chef der Bende van Het Kwade Oog, een genootschap van de ergste misdadigers, dat de geheele stad sedert eenige maanden schrik aanjoeg door haar tallooze wandaden, en de terroristische wijze waarop zij optrad.

Het was doodstil in het vertrek.

Toch zaten er reeds tien mannen om de tafel, maar geen hunner sprak.

Zij zaten daar zoo zwijgend en stil, alsof zij uit steen waren gehouwen.

Niemand wendde zelfs het hoofd om, toen de bezoeker binnen trad en met afgemeten schreden naar den voorzittersstoel ging.

Ook toen hij zat scheen men hem nog niet te hebben gezien.

De stoel had bij het verschuiven over het dikke tapijt eenig gerucht gemaakt, maar nu was alles weer stil.

Men hoorde niets dan het tikken van de pendule op den schoorsteenmantel.

De voorzitter hield zijn bliken onafgebroken gevestigd op een hoek van het vertrek.

Daar bevond zich een soort schuin in den hoek geplaatst scherm van ondoorzichtige zijde, dat van den vloer tot de zoldering reikte, en den hoek volkomen afsloot.

Nu en dan ging de deur weder open en nieuwe bendeleiders traden binnen, nu eens **alleen**, dan weder bij tweeën of drieën.

De pendule liet juist twee heldere slagen hooren, toen de deur voor het laatst open ging, en de laatste luitenant binnentrad en geluidloos ging zitten.

Toch waren niet alle stoelen bezet.

Er bleven twee ledig.

De voorzitter liet zijn bliken naar die twee onbezette stoelen dwalen en er verscheen een trek van namelooze haat en wraakzucht op zijn bleek, opgezet gelaat — het gelaat van een bekend bankier uit New-York....

Toen, nadat de galm van den tweeden slag der pendule was weggestorven, drukte hij op een **electrischen knop**, die onder het bereik

van zijn hand onder het tafelblad was aangebracht, en dadelijk liet zich achter het scherm een licht gerucht hooren als van een deur of een valluik dat opengaat.

En even later klonk van achter het ondoorzichtige scherm een hooge, bijna vrouwelijke klinkende stem die zeide:

— Weest welkom, broeders van Het Kwade Oog.

Ofschoon er niemand te zien was achter het zijden scherm, rezen alle aanwezigen tegelijk van hun zetel, wendden zich naar de zijde vanwaar de stem was gekomen en maakten een diepe, zwijgende buiging.

Zij bleven even in gebukte houding zoo staan, als in aanbidding voor een of anderen afgod, en namen toen weer allen tegelijk plaats.

Een doodsche, geheimzinnige stilte heerschte nu in het groote vertrek.

Iedereen wist, dat daar achter het scherm de man verborgen zat, die aan onzichtbare draden gansch het marionettenspel der misdaad leidde, wiens macht grooter was dan die van de politie, omdat hij in het verborgen werkte, dien nog geen der luitenants, ook de meest vertrouwde en bekwame niet, ooit van aangezicht had gezien.

Ja, achter dat zijden doek, onzichtbaar maar aanwezig, bevond zich de Moloch, de aanvoerder van de bende van Het Kwade Oog, verreweg de gevaarlijkste en stoutmoedigste bende, welke de Vereenigde Staten ooit hebben gekend!

Wellicht hadden sommige luitenants, nieuwsgierig naar den waren aard van hun chef, wel eens een poging gedaan, zijn identiteit te doorgronden — maar niemand had hen ooit levend teruggezien....

Men sprak zijn naam — den Moloch — niet anders dan met huivering uit, en zelfs de sterksten, de wreedsten en de stoutmoedigsten beefden, als de hooge stem achter het scherm toorn of drift verried.

Nooit was een geheim beter bewaard, nooit bestond er minder kans, dat het zou worden verraden!

De Moloch had de vreeselijke bende ge-

sicht — de Moloch had haar binnen enkele weken groot en machtig gemaakt — de Moloch had blijk gegeven van een organisatietalent, een onverbiddelijke strengheid, en een inscherping van een ijzeren tucht, welke weergaloos mochten worden genoemd! En dit alles

in het geheim, onbekend.

De negentien luitenants overdachten dit alles onwillekeurig, toen zij weder plaats namen, en met gebogen hoofd wachtten, tot de schelle, hooge stem, blijkbaar met opzet zoo veranderd, weer zou spreken.

HOOFDSTUK II.

HET BEVEL VAN DEN MOLOCH.

De stilte werd het eerst verbroken door de stem achter het zijden scherm.

— Wederom is een nacht van vergaderen en beraadslagen aangebroken! zeide hij. Er zijn ernstige tijden voor ons aangebroken, vrienden! Als ik uwen kring rondzie, dan mis ik twee uwer!

De stem zweeg even, en de aanwezigen keken strak voor zich.

Zij wisten, dat de Moloch hen zeer goed kon zien, daar het vertrek helder werd verlicht, maar dat hij voor hen volkomen onzichtbaar was, daar de ruimte achter hét scherm in duisternis was gehuld.

Toen klonk weer de scherpe, hooge stem, die vervolgde:

— Wij weten allen, hoe dit gemis moet worden verklaard — wie er de directe oorzaak van is! Ik behoef slechts een naam te noemen — John Raffles.

De naam had als een kreet geklonken, en de luitenants beefden van ontzetting toen zij hem hoorden uitspreken.

— Ja, John Raffles! Hij vertoeft sedert eenige weken in onze stad — en sedert dien zijn de rampen en onheilen voor ons genootschap begonnen en toegenomen op een wijze, die niet langer mag voortduren — al zou het stroomen bloeds kosten! Hebt gij allen dat begrepen?

Niemand durfde antwoorden of zelfs den blik naar het geheimzinnig scherm opheffen.

Er was een scherpe klank in de stem, toen de Moloch vervolgde:

— Van die onheilen — van die rampen is John Raffles de bewerker — de eenige bewerker! Nimmer ware de politie er in ge-

slaagd, zulk een groot aantal van onze mannen buiten gevecht te stellen, als niet die vervloekte Engelschman, dien men daarginds den Grooten Onbekende noemt, hier heen ware gekomen met zijn vliegmaschine, welke Dr. Cox ons beschreven heeft, maar die niemand onzer ooit van dichtbij heeft gezien. Ik zal u zeggen, wat John Raffles deed! Hij belette ons, de vijf millioen in bezit te nemen, welke de Staalkoning, Peter Vandyke, reeds in den kelder van het huis in de havenwijk had gebracht, uit vrees voor het leven zijner dochter Cissy! Hij gaf hem die vijf millioen terug — op één na, dat hij zelf hield! Hij wist den Staalkoning en zijn dochter in veiligheid te brengen naar een plek, waarnaar mijn agenten tot dusverre vruchteloos hebben gezocht! Wij wisten de dame van gezelschap van het jonge meisje, miss Thornycroft, in handen te krijgen, en hoopten daardoor den Staalkoning de duim-schroeven te kunnen aanzetten! Maar weer trad Raffles ons in den weg! Weer wist hij door zijn duivelsche listigheid onze plannen te dwarsboomen, ons te bespotten — en een aantal onzer mannen in handen der politie te brengen! Moet ik u nog de middelen opsommen, waarover onze vijand van over den Oceaan beschikt!

De stem was gaan trillen, en als beelden zaten de negentien mannen om de tafel, met strakke gezichten.

— Hij heeft ten eerste zijn wonderbare vliegmaschine! vervolgde de stem. De snelheid van dat toestel moet wel vervaarlijk zijn, en buiten ons begrip vallen.

Dezer dagen heeft hij ons opnieuw bedrogen — ons en de politie en ditmaal was het een

duikboot van een bijzonder maaksel, dat hem in veiligheid bracht! Hij heeft twee helpers die hem tot in den dood zijn toegedaan, een daarvan beschikt over een fabelachtige lichaamskracht — hij telt voor zes mannen, hoe sterk ook! En zie hier de som zijner bemoeiingen! In drie weken tijds hebben een en twintig onzer mannen den dood gevonden, zeven zijn zwaar gewond en in handen der politie. Drie-en-dertig zijn gevangen genomen — en daaronder zijn de twee luitenants, die ik hier thans mis!

De stem zweeg.

Geen geluid liet zich hooren.

Alleen de pendule tikte zacht maar duidelijk verneembaar.

Nauwelijks durfden de negentien mannen rondom de groote tafel ademhalen.

Toen klonk weder de stem:

— Broeders! Tot iederen prijs moet er aan dien toestand een einde worden gemaakt! Als gij mij zien kondt, zoudt gij van mijn uiterlijk schrikken! Ik gevoel, dat razernij zich van mij meester maakt bij de gedachte, dat John Raffles ons de baas zou kunnen blijven — één enkele man een geheele bende! Dat mag en dat zal niet zijn! Hij heeft ons den handschoen toegeworpen — hij zal weten, wat dat beteekent! Door zijn toedoen is Dr. Cox, de nieuw gekozen chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel te Londen, die alleen hier was gekomen, omdat hij de hoop koesterde, hier den Grooten Onbekende te kunnen vangen en onschadelijk maken, eergisteren in de gevangenis geraakt! Bedenk eens — Dr. Cox, onze groote bondgenoot in de gevangenis!

Achter het scherm klonk iets, dat veel geleek op het knersen van tanden.

De stem had een rauwen klank, en klonk veel dieper dan anders toen de Moloch vervolgde:

— Ik heb u hier laten komen, en uw voorzitter heeft u door het bekende fluitsein gewaarschuwd, omdat ik u wil zeggen, dat ik er stellig op reken — stellig, hoort gij? — dat John Raffles niet weder naar Londen terugkeert, maar dat hij hier den dood vindt! O, kon ik hem ten doode martelen — dien hond!

Er voer een siddering door de leden van

de aanwezigen, hoe gehard zij ook in de misdaad mochten zijn, bij het hooren van den vreeselijken klank in de stem achter het zijden scherm.

— Het liefst had ik hem levend in handen — maar als dit onmogelijk is — met zijn lijk zult gij mij ook genoeg doen — groot genoeg!

— Wij zullen trachten — begon de voorzitter haperend.

— Ik heb u geen verlof gegeven om te spreken, mijnheer Hudson! klonk de stem ditmaal snijdend achter het scherm. Ik wil ook niet, dat gij iets tracht — gij hebt het te volbrengen — anders treft u mijn wraak — en gij kunt weten, hoe ik mij weet te wreken! Ik beveel u, Raffles onschadelijk te maken! Zijn rijk moet uit zijn! Die man heeft reeds te lang geleefd! De middelen laat ik voorloopig aan u over! Het gaat om uw leven, bedenk dat!

Een diep stilzwijgen volgde op deze dreigende woorden.

Alle aanwezigen wisten maar al te goed, dat zij geen holle dreigementen bevatten, maar een vreeselijke beteekenis hadden — en toch wisten ook allen, dat de Moloch hun een bijna bovenmenselijke taak had opgedragen!

Niemand durfde echter tegenspreken.

Nu ging de stem van den onzichtbaren leider voort:

— Ik beschouw dit onderwerp als afgehandeld. Nu iets anders. Zooals ik zeide zit Dr. Cox hier gevangen, door toedoen van John Raffles. Ik sta er op, dat hij in ieder geval bevrijd wordt, nog voor zijn proces aanhangig wordt gemaakt! Hij is hier in goed vertrouwen gekomen, meenende dat wij hem zeker wel zouden beschermen, en ik wil niet, dat zijn vertrouwen beschaamd wordt! Ziehier mijn plan. Een uwer begeeft zich, als geestelijke vermomd, naar de gevangenis. Ik zal er zorg voor dragen, dat de toegang hem niet geweigerd wordt — hoe, dat is mijn zaak. De zoogenaamde geestelijke moet Dr. Cox snel op de hoogte brengen van de ontvluchttingsplannen, en hem een kleine vijl in handen spelen. De rest is voor een man als Cox kinderspel. Ik heb reeds vernomen waar zijn cel is, en in dat

opzicht is het toeval ons gunstig. Dr. Cox zit gevangen in de cel op de tweede verdieping, die het dichtst bij den rechterhoek is, als men achter het gevangenisgebouw staat. Ik reken er op, dat onze bondgenoot morgennacht in veiligheid is!

— Het zal geschieden, Moloch! gaf de voorzitter, die met den naam Hudson was toegesproken, eerbiedig te kennen.

— Dan is ook dit onderwerp afgedaan. Hebt gij de Beursberichten gelanceerd, welke ik u heb doen geworden!

— Ja, Moloch!

— Wat was het resultaat?

— De zetter en de corrector van het Beursblad maakten eerst eenige tegenwerpingen, maar een bedreiging met den dood en het vooruitzicht op een goede belooning misten hun uitwerking niet! De berichten verschijnen morgenchtend in het blad, en het gevolg zal zijn, dat de aandelen der Mexicaansche Zilvermijnen snel achteruit zullen loopen! Onze agenten hebben last zooveel mogelijk op te koop en wij verwachten een winst van ruim zes honderd duizend dollar!

— Het is goed! klonk de stem achter het scherm. Hoe staat het met de tunnel onder de Manhattan Bank?

— Zij is over eenige dagen gereed!

— Zijn de brieven aan de personen verzonden, wie ik u heb opgegeven?

— Hedenmorgen.

— Is er voor een chauffeur die ons is toegegaan in het huis van Bispham gezorgd?

— Hij treedt er overmorgen in dienst!

— Donough schijnt bij zijn weigering te blijven, het geld op de hem aangeduide plaats te deponeren! Zijn er maatregelen genomen zijn motorboot tot zinken te brengen, als hij morgen gaat deelnemen aan de „Edison Cup“?

— Onze mannen hebben zich geen toegang weten te verschaffen tot de loods, waarin de motorboot ligt, Moloch, klonk het weifelend.

— Neen? Ik beveel, dat zij mijn instructies opvolgen! Het moet, verstaat gij? Denkt gij, dat de Bende van Het Kwade Oog den spot met zich laat drijven? Die motorboot moet zinken — of wee dengeen, die het plan moet ten uit-

voer brengen! En nu heb ik niets meer te zeggen. Morgen ontvangt gij nieuwe instructies op de bekende wijze!

De negentien mannen stonden dadelijk tegelijk weder op en bogen in de richting van 't scherm waar achter nu hetzelfde lichte gerucht van zooveen weerklonk.

Even later ratelde een bel, boven een der deuren aangebracht, ten bewijze dat de Moloch zich verwijderd had.

Hudson bleef eenige oogenblikken in gedachten zitten, en hief toen het hoofd op, om den kring rond te zien.

— De Moloch heeft ons een zeer zware taak opgelegd, makkers! zeide hij eindelijk op doffen toon. Een taak, die zelfs boven de krachten van de Londensche politie blijkt te gaan, want zij zoekt reeds jaren naar John Raffles, zonder er in geslaagd te zijn, hem te vatten, of hem althans langer dan eenige uren vast te kunnen houden! Maar de Londensche politie miste een sterken prikkel — den haat! Zij vervulde slechts haar plicht, bij het zoeken naar den Grooten Onbekende — wij echter behoeden niet alleen onze pas opgerichte bende voor den ondergang, maar wij nemen wraak op den man, die reeds binnen enkele weken zulk een groot aantal onzer beste mannen ten onder wist te brengen!

— Ter dood met John Raffles! riep een der luitenants, een nog jonge man met een fanatiek gezicht, Davids geheeten en dien zijn vrienden verbaasd zouden zijn hier te vinden, want hij was een pas beginnend advocaat!

— Ja, ter dood met hem! klonken zes, zeven andere stemmen. Hij moet verdwijnen, het koste wat het kost!

— Zoo zij het! zeide Hudson met gedempte stem.

Hij nam den ivoren hamer, liet hem op het blad van de tafel nedervallen, en sprak:

— Als met een houweel, waarvan deze hamer het zinnebeeld is, zullen wij de maatschappij ondermijnen. En moge het tevens het symbool zijn van ons graafwerk tegen John Raffles, onzen ergsten vijand, den Gentleman-inbreker — die onze bondgenoot had kunnen zijn, maar er de voorkeur aan heeft gegeven,

onafhanke ijk te blijven! Ik verklaar de bijeenkomst voor opgeheven! Het overige zullen wij samen in mijn woning bespreken, Davids! Ik heb u uitverkoren om de rol van den geestelijke te spelen, die het vijltje en de boodschap aan Dr. Cox moet brengen!

Alle luitenants verhieven zich van hun stoelen.

Zij brachten de linkerhand met uitgespreide vingers dwars over het gelaat onder het rechteroog, en riepen tegelijk:

— De Moloch is de meester!

Daarop begaven zij zich bij groepjes van drie naar de zeven deuren.

Zij stonden daar stil, bogen voor de lamp in het midden van het vertrek, met het symbool van de vreeselijke bende beschilderd, en waren het volgend oogenblik verdwenen, om langs verschillende wegen de straat en hun woning weder te bereiken.

En van niemand hunner wist een der huisgenooten, waar zij dien nacht vertoefd hadden!

HOOFDSTUK III.

HET HUIS IN DE BOSTON STREET.

In de Boston Street waren de drie huizen, die de nummers 69, 71 en 73 droegen, door de politie zeer nauwkeurig onderzocht.

Daar immers hadden de drie leden van de Bende van het Kwade Oog gewoond, die zich thans in de gevangenis bevonden.

Het waren allen deftige lieden, die vroeger in de beste kringen ontvangen waren, die een eervolle plaats in de maatschappij bekleedden, of althans te boek stonden als fatsoenlijke menschen, en men hoorde niet weinig op, toen het bleek, dat deze drie mannen in het geheim lid waren eener bende, welke sedert maanden de geheele stad in angst en spanning hield.

Maar de politie vond niets.

De post voor de huizen was ingetrokken en daar er van buiten niets bijzonders aan te zien viel, bleven de nieuwsgierigen ook al spoedig weg.

Men wist nu, dat de drie kelders van de drie huizen ineenliepen, omdat de drie schurken de tusschenmuren hadden doorgeslagen, maar dat was van buiten toch niet te zien!

Maar één man was er, die ondanks alles groote beangstelling bleef koesteren voor de drie huizen, meer speciaal het middelste, waar hij zelf niet lang geleden had weten binnen te dringen, om de bandieten te helpen vangen.

Die man was John Raffles.

Hij was nu met Charles Brand en James Henderson, zijn trouwen chauffeur, reeds

eenige weken te New-York, daarheen gelokt door het verlangen naar avonturen, en de hoop, dat hij er een goeden slag zou kunnen slaan, en tevens zijn vijand Cox een hak te kunnen zetten — hetgeen hem dan ook, zooals men gezien heeft, uitstekend was gelukt.

Hij bespiedde het huis voortdurend, nu eens persoonlijk, dan weer liet hij het doen door zijn onafscheidelijken vriend Charles Brand, of ook wel door Henderson, ofschoon deze door zijn groote en de ongewone breedte van zijn schouders meer gevaar liep, onder een vermomming te worden herkend, dan zijn beide metgezellen, die beiden de kunst van liet zich onherkenbaar maken tot in de volmaking verstonden.

Het was alsof een voorgevoel hem zeide, dat de Bende van het Kwade Oog nog iets te zoeken had in dat huis, ofschoon het thans geheel onbewoond was.

Burns, de man die er gewoond had, leefde er met een oude huishoudster en een bediende, en beiden hadden het huis dadelijk verlaten, toen hun gebleken was, dat zij in dienst waren geweest bij een zeer gevaarlijk misdadiger, en het aan de politie duidelijk was geworden, dat deze beide personen part noch deel hadden aan de misdadige praktijken van hun meester.

En de toekomst zou hem spoedig in het gelijk stellen.

Het was op een donkeren avond in het begin van October, toen Raffles, als straatveger

vermomd, en met een bezem aan den voet, zich verdekt had opgesteld in een portiek, schuin tegen het huis met het nummer 71.

Hij stond daar even geduldig als een kat en verliet slechts zijn schuilplaats, als hij de naderende schreden van een politieagent hoorde, om dan snel een zijstraat in te slaan.

Maar nauwelijks waren de trage voetstappen weggestorven of hij kwam weder te voorschijn, om zijn post opnieuw te gaan betrekken.

Het was twee uur in den nacht, toen er opnieuw schreden naderden, duidelijk te vernemen in de nu geheel verlaten straat.

Maar het goed geoefende oor van den Grooten Onbekende had dadelijk gehoord, dat hij ditmaal niet met een agent van politie te doen had.

Daar kwam iemand aan, die haast had, want de schreden volgden elkander snel op.

Raffles trok zich zoo ver mogelijk in zijn portiek terug en hing zich vlug een grauwen lap als een schort om den hals, teneinde zich niet te verraden door het glimmen der koperen knopen aan zijn buis.

De man die zulk een haast had, stond nu voor het huis met het nummer 71 stil.

Hij keek geruimen tijd scherp om zich heen, en stak toen de hand in den zak.

Waarschijnlijk had hij een valschen sleutel bij zich, want het kostte hem niet de minste moeite, het slot van de straatdeur te openen.

De deur ging zonder eenig gerucht open en de late bezoeker was het volgend oogenblik verdwenen.

Nauwelijks was de deur echter dicht gegaan, of Raffles verliet zijn schuilplaats, stak ijlings de straat over en bereikte de overzijde.

Hij bekommerde zich echter niet om het huis, waarin de geheimzinnige bezoeker was binnengegaan, maar liep de zijstraat in, waaraan het huis No. 73 was gelegen, dat een hoekhuis was.

Hij koos het middelste raam van dat huis, en had het binnen enkele seconden geopend.

Hij sprong naar binnen, schoof het raam behoedzaam weder dicht, en sloop de kamer uit, waar hij zich bevond, en die een studeervertrek leek te zijn.

Ofschoon dit huis niet onbewoond was,

sliep iedereen, en het was er volmaakt stil.

Zonder te aarzelen liep Raffles de gang ten einde, waar hij zich nu bevond, daalde een kleine trap af, en stond even later voor de deur van den kelder.

Het was een sterke deur en zij was op slot.

Maar voor iemand als Raffles was dat een bagatel, dat hem slechts zeer weinig oponthoud veroorzaakte.

Zijn bos oopers kwam te voorschijn, en een paar seconden later was het slot geopend.

Hij daalde vlug de keldertrap af, bij het licht van zijn krachtige zaklantaarn, en bevond zich nu in een groote kelderruimte, welke hij dadelijk herkende.

Hij hield zich hier echter niet op, maar richtte zijn schreden aanstonds naar de deur die tot het middelste der drie huizen toegang gaf.

Daar ook deze gesloten was, moest de bos loopers weder ter hulp komen.

De deur ging geluidloos open, ten bewijze, dat de politie de electriche alarminrichting had vernield.

— Ziezoo — nu zijn wij in de vesting! bromde Raffles tevreden voor zich heen. En nu zullen we eens zien, wat de man, die zooeven is binnengetreten, hier wel te zoeken heeft!

Hij liep door de gang, zoo zacht, dat er van zijn schreden niets te hooren viel en besteedde toen de trap, die naar boven leidde.

Daar gekomen dempte hij het licht van zijn lantaarn aanmerkelijk, die nu niet meer licht gaf dan een oliepitje, en vervolgde zijn weg bij dit flauwe schijnsel.

Maar hij had het groote voordeel, dat hij dit huis kende, en ook zijn onfeilbaar instinct wees hem den weg.

Hij herinnerde zich, waar de werkkamer van Burns lag, en daarheen richtte hij het eerst zijn schreden.

Er waren zeker geen volle tien minuten verstreken sedert het oogenblik, dat hij zijn schuilplaats in het portiek had verlaten.

Toen hij de deur van het werkvertrek naderde, zag hij een zwak schijnsel onder de reet van deze deur.

— Ik ben reeds terecht, bromde hij vol-

daan. Daar is mijn man! Nu hoop ik maar dat hij de deur niet op slot heeft gedaan, anders zou ik voor een groote moeilijkheid komen te staan.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

— De sleutel zit er in ieder geval niet op! bromde hij. Dat is al zooveel gewonnen!

Hij nam de kruk van de deur in de hand en draaide haar voorzichtig om.

Het duurde zeker volle vijf minuten, alvorens de kruk een vollen slag had gemaakt, maar tot zijn vreugde ging de deur open.

De man daarbinnen had er zeker geen seconde aan gedacht, dat men hem zou kunnen komen storen.

Raffles duwde de deur langzaam verder open en keek in het vertrek, de revolver in de rechtervuist, de lamp in de linkerhand.

De kamer was verlicht door een zaklamp, die tegen een paar boeken op de schrijftafel bij een der twee ramen was aangezet.

De laden van die tafel stonden alle open, maar dat was zeker niet het werk van den man, die zoeven was binnengekomen, maar van de politie.

Tusschen de twee ramen stond een ouderwetsche staande klok, een prachtig meubel uit den tijd van Koningin Elisabeth.

Zij was zeker 2 Meter hoog en bijna een halve Meter breed en het prachtig bewerkte eikenhout was in den loop der eeuwen bijna zwart geworden.

Voor deze klok stond een man op een stoel, die zich met het meubel bezig hield en dus met den rug naar de deur gekeerd stond.

Hij hield een glinsterend voorwerp in de rechterhand, en slaakte nu en dan een zachten uitroep van ongeduld.

Maar eindelijk verdween het voorwerp, een soort koperen stift, in een kleine opening, verborgen in een krul van het hout en nu sprong er een zeer klein deurtje open vlak onder de bovenlijst van de klok en boven de wijzerplaat, niet veel grooter dan een geopende hand.

Daar achter was een donkere ruimte zichtbaar waarin iets wits glansde.

De man op den stoel stak zijn arm in de

opening, haalde er een aantal papieren uit, en wilde van den stoel stappen, toen hij plotseling hevig verschrikte door het geluid eener heldere stem, die sprak:

— Reikt u mij die papieren maar dadelijk even over waarde heer. Ik behoef mij dan niet de moeite te geven ze u af te nemen!

Raffles, die deze woorden gesproken had, was over het dikke tapijt onhoorbaar op den indringer toegelopen, en stond nu vlak achter hem, met de beide vuisten in de zijde gesleend.

Maar in een van die vuisten hield hij tevens een revolver groot kaliber vast!

De man op den stoel was doodsbleek geworden, en zag er uit als een vos, die door de honden in zijn hol bestookt wordt.

Het was duidelijk, dat hij een uitweg zocht, en misschien ergens hulp van verwachtte.

Maar hij wist wel, dat hij geheel alleen was in het groote, leege huis.

De papieren trilden in zijn hand en een oogenblik leek het, alsof hij een klassiek voorbeeld wilde navolgen, en de papieren in zijn mond wilde steken om ze te vermalen.

Hij scheen er echter voor terug te schrikken, met het oog op den omvang van den bundel, waaraan hij een heelen maaltijd zou hebben, en reikte Raffles de papieren toe, met een hand, die beefde van drift en woede — eenvoudig omdat er niets anders op zat!

Want Raffles had zoogenaamd spelenderwijs zijn revolver in de palm van zijn hand op en naar laten dansen — maar de loop daarvan bleef steeds in de richting van den man op den stoel wijzen.

Raffles nam de papieren aan en stak ze onmiddellijk in zijn binnenzak zonder een oog van den ander af te wenden.

— Een hoogst eigenaardige ontmoeting! zeide hij toen sarcastisch. Hoe langer ik u aanzie, hoe meer ik u meen te kennen. Als ik het wel heb, luidt uw naam Falck, zijt gij eerste klerk op een bekend bankierskantoor — waar ik nog al eens kom — en zijt gij een trouwe klant van de Olympia-Bar.

— Een vergissing, mompe de de aangesprokene op heeschen toon. Een persoonsverwisseling.... Ik heet niet Falck.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik kan wel zien, dat gij een beginneling zijt! kwam hij op verachtelijken toon. Gij zijt nog een weinig verlegen, en ik geloof dat men beter had gedaan een ander te kiezen, om deze delicate onderneming tot een goed einde te brengen. En wat uw identiteit betreft — dat moet de politie maar u tmaken. Maar kom toch van dien stoel af, wat ik u verzoeken mag, maak het u toch gemakkelijk!

Falck kwam van den stoel af, en op dat oogenblik had zijn houding niet veel waardigs, maar zag hij er uit als een geslagen hond.

— Ga zitten, waarde heer! vervolgde Raffles met een uitnoodigend gebaar op een gemakkelijken stoel wijzend. Maar ontdoe u eerst van eventueele vuurwapens, want die zijn gevaarlijk, zij kunnen op ongewenschte oogenblikken te voorschijn komen, en afgaan voor men er op verdacht is!

Raffles was onder het spreken dicht op Falck toegetreden en deze gevoelde met een schok van schrik, dat de monding van de revolver hem ergens tusschen de derde en vierde rib drukte.

— Wacht, ik zal het u wat gemakkelijker maken! ging Raffles op vriendelijken toon voort. Steek uw handen maar eens in de hoogte, dan komt u niet in de verzoeking ze naar uw zakken te laten verdwalen.

Met bekwamen spoed gingen de twee handen de hoogte in, en binnen enkele oogenblikken had Raffles de zakken van Falck geleedigd.

Onder den inhoud was een kleine revolver, een ordinaire Bulldog van een paar shillings.

Raffles liet het wapen op de palm van zijn uitgestrekte hand even op en neer dansen, en zeide spottend:

— En met dat speelgoed wapent ge u voor zulk een onderneming? Wel, mijn waarde heer, ik geloof niet dat ge met dit prul op een afstand van tien pas, een kogel door een blad papier kunt jagen! Hoe is men er eigenlijk toe gekomen om juist u dit karweitje op te dragen?

— Ik had er om gevraagd, zeide Falck kortaf.

— Dan zijt ge zeker nog niet lang bij de bende, en hebt u verdienstelijk willen maken?

— Ik weet niet over welke bende gij spreekt,

mijnheer! zeide Falck brutaal. Ik ben een vriend van Burns, die onschuldig gevangen zit en hij heeft mij opgedragen eenige papieren voor hem te halen — waarvan ik den aard trouwens niet ken!

— Ik betrap u daar op eenige tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden, mijn waarde heer Falck! zeide Raffles spottend. Ten eerste verzekerdet gij zoeven, dat gij zelf gevraagd hadt, dit werkje te mogen opknappen, en ten tweede is het oogenblik van twee uur in den nacht toch eigenlijk niet het aangewezen tijdstip een opdracht uit te voeren — vindt gij dat ook niet?

Falck antwoordde niet, en wierp Raffles een duisteren blik toe.

— Gij kent den aard van deze papieren niet, zegt gij, vervolgde Raffles, terwijl hij zijn blikken onafgebroken gevestigd hield op den jongen man tegenover hem. Maar gij zijt er zeker wel van overtuigd, dat ze van groot belang zijn voor — uw vriend Bruns?

— Van groot belang! antwoordde Falck haastig. Ik — ik bied tienduizend dollars als gij ze mij onmiddellijk teruggeeft, en mij vrij laat gaan. Dat is voor een ondergeschikt politiebeambte, want daarvoor zie ik u aan, een heel goed bedrag!

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen, terwijl hij een kort lachje uitstiet.

— Nogmaals — gij zijt zeker een beginneling! zeide hij sarcastisch. Gij biedt mij tien duizend dollar aan? Wilt ge mij dan eens zeggen, hoe gij daaraan wilt komen? Gij zwijgt! Dan zal ik wel voor u antwoorden. Gij denkt dat de bende goed is voor het geld! Neen, zeg maar niets — gij kunt mij niet bedotten. Dat ge mij voor iemand van de politie houdt, getuigt ook al niet voor uw snuggerheid! Kortom, mijnheer Falck — ik houd u voor een ezel! Houdt mij dezen term ten goede — ik vind er geen, die beter en juist mijn oordeel over u weergeeft! En omdat ik geen prijs stel op een langdurig gesprek met een geestelijk minderwaardig persoon, — daarom zullen wij er maar spoedig een einde aan maken.

Zonder op te staan, greep hij de telefoon, en stelde zich in verbinding met het Hoofd-

bureau van Politie.

Hij wierp Falck, die onbeweeglijk was blijven zitten, een koelen blik toe :

— Over een minuut of tien zal de politie-auto u hier komen halen ! Ik heb volstrekt geen lust om haar komst af te wachten — om redenen, welke u niet aangaan — maar gij zijt niet zulk een domoor, of gij zoudt waarschijnlijk wegloopen, als ik nu aanstonds het huis verliet. Ik zal dus genoodzaakt zijn — niet eens tot mijn leedwezen, want met leeghoofden behoeft men geen consideratie te gebruiken, om u het vluchten te beletten. Reik mij uw handen toe !

Falck vloekte — maar hij gehoorzaamde.

Langzamerhand was in zijn hersens een gedachte gerijpt, welke hem nu geheel en al in beslag nam.

De man, die daar tegenover hem stond, met zijn koel, strak gelaat en zijn doordringende grijzen oogen, het haar aan de slapen even grijnzend, zijn lenige gestalte in het gewaad van den straatveger, zijn geheele wijzen van optreden en van zich uit te drukken — de man die op zulk een wonderbaarlijke wijze het huis was binnengedrongen en hem had overvallen — die man kon niemand anders zijn dan John Raffles.

Juist toen Falck tot deze slotsom was gekomen, hoorde hij een metaal geluid — een knellend gevoel in de buurt van zijn polsen — en hij keek neer op twee sterke stalen boeien, die zijn handen bijeen hielden, geen politie-boeien, maar stalen beugels van een eigenaardig maaksel, en die vliegensvlug schenen te kunnen worden aangelegd.

— Ga nu de kamer uit ! beval Raffles, en een enkele beweging van de revolver was voldoende om hem te doen gehoorzamen.

Hij verliet het vertrek, op de hielen gevolgd door Raffles, die zijn lantaarn weder ter hand had genomen.

— Ga naar de vestibule ! beval Raffles kortaf.

De afdaling van de trap nam een aanvang en even later bevonden de twee mannen zich in de tamelijk ruime vestibule van het huis.

Raffles keek even om zich heen, als zocht hij wat en kreeg toen de zware trapleuning in het oog.

— Ga aan den voet van de trap staan ! klonk zijn bevel en een duw met de revolver zette een weinig kracht bij aan die woorden, want Falck scheen het in het hoofd te hebben gekregen een weinig te treuzelen — misschien in de flauwe hoop, dat de politie Raffles nog in het huis zou aantreffen.

De Groote Onbekende scheen zijn gedachten te hebben geraden, want hij zeide op verachtelijken toon :

— Gij zijt er niet de man naar, mijnheer Falck, om mij te vangen of te laten vangen ! Zelfs al stond de politie nu in huis, dan zou ik nog ontkomen, ik zeg het zonder eenige bluff ! En kom nu maar eens hier, dat ik je vastbind !

Hij trok zijn gevangene zonder plichtplegingen naar zich toe, sloeg een koord van staal draad om de boeien, en bevestigde het daarna om een der stijlen van de trap.

— Misschien zou een ander kans zien om zich binnen een half uur te bevrijden, en dat zou toch te laat zijn — maar al liet men u hier een jaar, dan zoudt gij, natuurlijk behoudens overlijden door verhogering — op dezelfde plaats zitten, want mijnheer Falck — ik geloof dat ik u straks nog te veel eer heb aangedaan : gij zijt geen ezel — gij zijt een nul !

En na dit vernietigend oordeel verwijderde Raffles zich eenige schreden, deponeerde daar op den marmeren vloer alles wat hij uit de zakken van zijn gevangene had genomen, schreef op een blaadje papier met potlood de woorden : „Dit vond ik in de zakken van den man die hier inbrak, Falck geheeten. John Raffles” en legde het bij het stapeltje neder.

Daarop wendde hij zich tot Falck, die met bleek gelaat had toegezien en sprak :

— Ijver en goede wil, mijn waarde, zijn in ons vak niet voldoende — men moet ook hersens hebben ! En nu vaarwel — en beterschap !

Hij greep zijn bezem, die hem al dien tijd vergezeld had, presenteerde dit werktuig als een geweer, draaide op zijn hielen om en marcheerde kalm de voordeur uit.

Maar de stoep daalde hij niet af, alvorens zijn lantaarn te hebben gedooft en zich te hebben overtuigd, dat alles daar buiten stil

en veilig was.

Hij had nauwelijks de overzijde van de straat weder opgezocht, of in de verte waarschuwde hem het getoeter van een politie-auto, dat zijn inlichtingen op een vruchtbaren bodem waren gevallen.

Hij trad snel het portiek weder binnen, dat hem zoo goed tot schuilplaats had ge- diend en een oogenblik later reed de auto hem kalm voorbij, bemand met een tiental agenten.

Een spottende glimlach deed de lippen van Raffles krullen.

— Tien man voór een sukkel als die Falck, mompelde hij. Waarom niet liever honderd! Men kan wel zien, dat de schrik voor de Bende van het Kwade Oog hen in de beenen is geslagen! Nu, beter te veel dan te weinig.

Hij zag hoe de automobiël voor het huis met het nummer 71 stilstond, en hoe twee der agenten de stoep opsnelen en aanbelden.

— Als ik het niet dacht! bromde Raffles hoofdschuddend voor zich heen. De blinde ijver heeft hen redeloos gemaakt. Zij bellen aan, als een dame die met haar dochter ergens een koffiekranse gaat bezoeken! Het is wel waar — wien de Goden verderven willen, die slaan zij met blindheid. Ik ben benieuwd wat er nu zal gebeuren!

Aanvankelijk gebeurde er in het geheel niets.

De agenten wachtten — en belden toen nog maar eens.

— Hier is geen hulp meer mogelijk! zuchtte Raffles. Hersenverweeking in den ergsten graad! Volslagen stompzinnigheid, verergerd door gemis aan zelfkennis.

Weer wachtten de twee agenten, en toen voegde zich 'n derde bij hen, die aan de bel trok.

— Ha, ha — er komt hulp opdagen. Wat twee niet vermogen, dat zullen wellicht drie tot stand brengen, zeide Raffles tot zich zelf. Maar ik weet al wat het is — deze agent is

de overtuiging toegedaan, dat zijn makers niet op de juiste wijze gebed hadden — zij zijn zeker pas aangesteld en zijn nog niet erg op de hoogte! Dat zal het wel zijn! Wat doen zij nu?

De agenten deden niet anders dan wachten!

Toen werd het blijkbaar wat helder in hun hoofd en zij kwamen tot het inzicht, dat degeen die daar binnen was, wel eens verhinderd kon zijn om de deur te openen, of misschien niet verhinderd was, maar onwilig om dat te doen, of zich misschien ergens verborgen had, of plotseling ongesteld was geworden, of misschien wel den dood gevonden had.

In ieder geval — de deur ging niet open, en zij moesten binnenshuis zijn!

De agenten beraadslaagden, en zij deden een nieuwe, verrassende vondst — er waren meer openingen in het huis behalve de deur — men noemde deze openingen vensters, en nu en dan gelukte het wel eens door zulk een venster naar binnen te komen.

Nu deze waarheid eenmaal bij hen had post gevat, aarzelden de agenten geen seconde meer maar trokken ijverig aan het werk om het venster naast de deur te openen.

Door een heiligen ijver beziel, kwamen alle andere agenten op den chauffeur na te hulp — de ruit vloog met groot geraas aan splinters, en de agenten kropen een voor een naar binnen.

— Het herinnert mij aan een pantomime van Amerikaansche variété-komieken! bromde Raffles, of aan een film, waarin Charly Chaplin de hoofdrol speelt. Nu, de hoofdzaak is dat zij nu binnen zijn en mijn gevangene wel zullen vinden!

Raffles had goed gezien, want tien minuten later keerden de negen agenten triomfantelijk terug, ditmaal met den geboeiden Falck in hun midden!

211

De bekende DUBEC Cigaretten
 begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
 Thans meer dan 500000 per dag

212

HOOFDSTUK IV.

DE PAPIEREN EN HUN UITWERKING.

Zoodra het geluid van de wegrijdende anto niet meer te hooren was, haastte Raffles zich uit zijn schuilplaats, nam zijn bezem over den schouder en begaf zich zoo vlug hij kon naar een klein huisje dicht bij de Hudson gelegen, met drie uitgangen, en waar hij zich in gevallen als deze placht te verkleeden.

Hij trad er binnen aan de Hudsonzijde als een straatveger, hij verliet het aan de tegenovergestelde zijde, in een lange overjas gehuld, en met een slappen hoed op.

Op straat riep hij een taxi aan, en liet zich tot dicht bij het huis brengen, hetwelk Charles ongeveer een week tevoren had gehuurd en waar de beide vrienden als vertalers en copisten hun intrek hadden genomen.

Hij kwam er binnen, zonder door iemand te zijn gezien, en een licht kloppen op de deur maakte Charles onmiddellijk wakker, en deed hem de deur open.

De Groote Onbekende trad dadelijk binnen, ontleed zich van hoed en jas, liet zich in een stoel vallen, en zeide :

— Ik zie dat je nog in de kleeren bent — je hebt zeker aan tafel zitten slapen! Waarom ben je niet naar bed gegaan?

— Omdat ik wist, dat je een gevaarlijke onderneming was begonnen, Edward, antwoordde Charles eenvoudig. Ik wilde gereed zijn op het eerste onveilige signaal! Is alles goed gegaan? Je ziet er uit, alsof nu eindelijk je geduld beloond is!

— Mijn geduld en het jouwe, Charles, hernam Raffles, want jij hebt daar ook menigmaal een langen tijd op schildwacht gestaan. Maar je hebt gelijk — wij hebben nu eindelijk resultaten gezien — tenminste als ik mij niet erg vergis!

Me deze woorden stak Raffles de hand in zijn binnenzak, haalde er het stapeltje papieren uit.

— Hoe ben je daaraan gekomen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Op een zeer gemakkelijke wijze! De

man die ze reeds in handen had, bleek een onnoozele hals te zijn, al wil ik wel toegeven, dat ook een ander moeilijk anders had kunnen handelen! Het is waar, dat een ander waarschijnlijk niet zoo onvergeeflijk dom zou zijn geweest, de deur te laten openstaan.

— De buitendeur toch niet? vroeg Charles.

— Neen, zoo ver ging zijn domheid nu weer niet! Ik meen de deur van het vertrek waar zich de staande klok bevond, welke deze papieren bevatte!

— Was die man een bekende van ons?

— Het was Falek, de eerste klerk op het kantoor van bankier Mushroom. Toen wij hier pas kwamen, heb ik daar eenige geldelijke transacties verricht, ook al met het oog op de toekomst en om de plaatselijke gesteldheid een weinig te leeren kennen — en daar heb ik dien Fack ontmoet. Hij heeft mij toen zelf te woord gestaan!

— Dus zulke lieden zijn lid van die vreese-lijke bende! riep Charles uit.

— Ja, en dat maakt haar juist zoo ontzettend gevaarlijk! En nu zullen wij eens zien, wat deze papieren behelzen.

Raffles spreidde ze voor zich uit, en begon ze vluchtig door te lezen, nadat hij een sigaret had aangestoken.

Er waren pas weinige minuten verlopen, toen hij een zacht gebrom van tevredenheid liet hooren, en half voor zich heen mompelde :

— Ik begrijp nu wel, waarom die schurken er zoo op stonden, deze papieren terug te hebben!

— Wat behelzen zij dan?

— Om te beginnen de statuten van de Bende van Het Kwad eOog, dan wat men zou kunnen noemen het „Huishoudelijk Reglement.“ Voorts een opsomming van enkele plaatsen van samenkomst, hier zoowel als in andere steden en dan een lijstje van voorname leden en adspirant-leden!

— Maar dat is een prachtige vondst, Edward! Daardoor kan de Bende in den wortel

worden aangetast, en aan haar bestaan een einde worden gemaakt!

— Zeg dat niet te haastig, Charles kwam Raffles op waarschuwendenden toon. Zelfs deze papieren omvatten slechts een gering gedeelte van de organisatie bandieten. De luitenanten bijvoorbeeld zie ik er niet in vermeld — of het moesten de personen zijn, die met een kruisje staan aangegeven!

— Kunnen dat geen slachtoffers zijn?

— Neen, die staan weer afzonderlijk vermeld!

— Wat denk je met deze papieren te doen?

— Er een afschrift van nemen, en deze papieren naar de politie zenden. Zij moet dan maar zelf zien, wat ze er mede denkt te doen. Als zij het wat handig aanlegt, kan zij in ieder geval de Bende van Het kwade Oog onmetelijke schade berokkenen! En nu zullen wij met je goedvinden ons bed maar eens opzoeken — dat hebben wij wel verdiend!

Tien minuten later hadden zij hun eenvoudige kribben opgezocht en sliepen minstens evengoed als in hun veeren bedden in het prachtige huis in de Cromwellstraat te Londen.

Een paar dagen later was geheel New-York in rep en roer gebracht door een groot aantal arrestaties in alle kringen der samenleving, onder bankiers en geneesheeren, ingenieurs en advokaten, kellners en chauffeurs, hotel-kamermeisjes en liftjongens, kadewerkers en sjouwers!

En al deze arrestaties gingen gepaard met huiszoekingen in de woningen der gearresteerden.

Het bleek spoedig dat de huisgenooten van verreweg het meerendeel der arrestanten volstrekt niet op de hoogte was van het dubbellevens van het hoofd van het gezin — soms van een der zoons van den huize.

In vele gevallen leverden huiszoekingen volstrekt niets op, en dan was men wel genoodzaakt, alleen op getuigenissen af te gaan van personen, die reeds gearresteerd waren, voor wie ontkennen niets zou helpen, en die hun huid meenden te redden, door hunne medeplichtigen zoo zwaar mogelijk te belasten.

Binnen enkele dagen waren niet minder dan 300 personen gearresteerd, onder alle standen der maatschappij.

Omstreeks 50 personen liet men voorwaardelijk op vrije voeten, ofschoon zij voorkwamen op het lijstje dat in de klok gevonden was, omdat er geen nadere aanwijzingen tegen hen bestonden, maar de 250 anderen werden in verzekerde bewaring gehouden, ofschoon de meesten hunner hardnekkig en met stalen gezichten bleven loochenen, de beleedigde onschuld speelden en zelfs met een eisch tot schadevergoeding dreigden.

Maar intusschen scheen onder de bende een ware paniek te zijn uitgebroken.

Het aantal nachtelijke aanrandingen nam aanstonds aanzienlijk af, evenals dat van de inbraken, de moorden, de ontvoeringen en de dreigbrieven.

Men vond het papier met het boosaardig starende oog niet meer op vensters, deuren of paneelen van autoportieren geplakt, of in een programma van één schouwburg gevouwen, en het leek waarlijk wel of New-York geheel en al bevrijd was van de booze bezoeking, die haar sedert een paar maanden geplaagd had. De politie herademde, al is het dan waar, dat daarentegen de justitie overstelpt werd met een hoeveelheid werk, welke haar dreigde te overweldigen.

Het eerst trachtte zij natuurlijk tot de kern der zaak door te dringen, om het vreeselijk genootschap met wortel en tak te kunnen uitroeien.

Maar zij moest al spoedig tot de slotsom komen, dat deze taak boven haar krachten ging.

Want wel verrieden eenigen der gearresteerden wat zij wisten — maar dat was juist niet veel!

Of om juister te zijn: zij wisten in het geheel niets! Zij bleken slechts een klein raadje te zijn in een reusachtig mechanisme, waarvan zij wel het bestaan, maar niet de werking kenden!

De meeste arrestanten verwonderden zich al bijna evenzeer over de arrestatie van onvermoede medeplichtigen uit de hoogste standen als de politie het zelf deed!

Ieder verrichtte een klein gedeelte van de gemeenschappelijke taak — deze bracht connecties aan, gene verried zakengeheimen van

zijn patroon, een derde ging de gangen na van een aanstaand slachtoffer, weer een ander bestudeerde de sluiting van een brandkast — maar zij allen wisten van elkanders bestaan niets af, de een wist niet wat de ander deed — ja, het kwam wel voor, dat er in een huis van een zeer rijk man, die een veertigtal bedienden hield, drie spionnen onder het personeel bleken te zijn geweest, die niets van elkanders opdracht afwisten!

Maar al die heterogene elementen werden bijeengehouden door een geheimzinnige macht, die hen allen leidde en bestuurdde.

En die macht was onaangetast gebleven — dat kwam maar al te spoedig aan het licht . . .

Peter Vandyke behoorde tot de meest bekende der slachtoffers van de Bende van Het Kwade Oog, niet alleen om de formidabele hoogte van den losprij, dien de bandieten hem hadden willen afpersen, niet alleen omdat ook zijn eenig kind, miss Cissy, groot gevaar had geloopt en zelfs eenige vreeselijke uren had doorgebracht in een opiumkit aan de haven, waaruit zij door Raffles en zijn twee trouwe helpers was gered, maar vooral omdat de Londensche Gentleman-inbreker zulk een groote rol had vervuld in de zaak, waarbij zijn naam betrokken was.

De Staalkoning, zooals hij algemeen werd genoemd, had de wijk naar een kleine badplaats genomen, waarheen hij door Raffles in persoon vervoerd was, en waar zich later Cissy bij hem gevoegd had.

Maar zijn zaken dreigden in de war te loopen, als hij nog langer uit New-York afwezig bleek, hij geloofde, dat het gevaar geheel en al geweken was na de massa-arrestaties, en daarom keerde hij op een goeden dag terug naar het prachtige huis aan de Vijfde Avenue, dat wel een paleis mocht heeten, en dat al dien tijd alleen door eenige trouwe bedienden bewoond was geweest.

De Staalkoning had niemand gewaarschuwd, en daarom keek men niet weinig verbaasd op, toen de bekende, reusachtig groote, groen gelakte auto weder door Broadway en Central Park reed, en de Staalkoning weder in persoon op de Beurs verscheen, om daar zijn zaken te behartigen.

Men bestormde hem met vragen, maar Vandyke liet niet veel los, en scheen over hetgeen hem gebeurd was, maar liever in het geheel niet meer te spreken.

En daaraan kon men hem per slot van rekening geen ongelijk geven — want er waren voor hem en zijn dochter allesbehalve aangename herinneringen verbonden aan de voorvallen van de laatste weken.

Vandyke was juist twee dagen terug, en men had er zich reeds aan gewend, het terroristisch optreden der Bende van Het Kwade Oog als een nachtmerrie te beschouwen, waaruit men thans was ontwaakt, toen er iets geschiedde, hetwelk opnieuw onrust in de gemoederen bracht.

Op denzelfden dag liep er een wiel van de auto van den Staalkoning, toen het voertuig in zeer snelle vaart langs de Bird Walk reed, en het was slechts als aan een wonder te danken, dat de Staalkoning er met een paar onbeteeke-nende vleeschwonden afkwam, en de chauffeur een gebroken been opliep, en het paard van Cissy — iets ongehoords bij dit makke dier — sloeg in Central Park op hol, en alweder was het louter toeval, dat oij er met den schrik afkwam, daar het woeste galopperende dier bijtijds door een moedig voorbijganger werd gegrepen.

Misschien zou men deze beide ongelukken nog aan een noodlottig toeval hebben geweten, als er dien avond geen klein briefje op de dikke cocosmat voor de straatdeur in het huis aan de Vijfde Avenue was gevonden, waarop de woorden stonden:

„Neem u voor ons in acht, Peter Vandyke! Zij, die gij dood waant, leven nog!”

Het briefje werd dadelijk aan de politie ter hand gesteld — en had op het hoofdbureau van politie de uitwerking van een bom!

Het briefje droeg de gevreesde ondertekening — het oog met de wreede, starende uitdrukking.

Er mocht niet aan getwijfeld worden — de bende bestond nog!

Zij was niet in den wortel aangetast!

Er waren takken afgesneden — de stam bleef!

Dadelijk werd er een streng onderzoek ingesteld.

De chauffeur werd aan een langdurig verhoor onderworpen, maar de man bleek volkomen onschuldig te zijn aan het gebeurde.

Hij had de auto in bijzijn van betrouwbare getuigen nagezien, en had zich toen nauwelijks een half uur verwijderd.

Het onderzoek van den wagen bracht aan het licht, dat de contraoer, die het wiel op de as hield, moest zijn losgedraaid, even voor de wagen afreed.

Maar wie dat gedaan had — dat werd nooit opgelost.

In ieder geval niet de chauffeur, want hij was al dien tijd in het dienstbodenvertrek geweest, terwijl de auto in de groote remise stond.

Wat het op hol slaan van „Goldstar,” het paard van Cissy Vandyke, betreft — dat werd opgehelderd, zoodra het dier werd ontzadeld, nadat het weder naar den stal was teruggekeerd — tusschen zadelkleed en rug was een kleine bundel brandnetels gelegd, die na eenigen tijd de huid openreten en het dier half dol van pijn maakten, door het wrijven over de gewonde huid.

Maar alweder — wie het gedaan had bleef onopgehelderd!

De pikeur, de stalknecht, de staljongen bezwoeren met dure eeden, dat zij van niets wisten, en zich niet konden begrijpen, hoe de bundel brandnetels onder het zadel was gekomen.

Toch werd het drietal op staanden voet ontslagen — er kwamen drie anderen in de plaats, met de meeste zorg uitgezocht — en nu moest men maar afwachten, of er iets anders zou geschieden!

Op dit bijzondere gebied gebeurde er niets — maar den dag daarna ontstond er op raadselachtige wijze een begin van brand in een gedeelte van het groote huis.

Gelukkig slaagde de brandweer er in, de vlammen spoedig te dooven, en de schade was betrekkelijk gering — maar de commandant van de Brandweer moest het wel bekennen

dat deze brand met moedwil was aangestoken.

Het was op klaarlichten dag geschied en toch kon men den dader niet vatten; hij bleef onvindbaar.

Dienzelfden avond, met de laatste post, werd er een klein briefje aan het adres van den Staalkoning bezorgd, dat aldus luidde:

„Gij ziet dat het Kwade Oog op u gericht is, Peter Vandyke! Gij zult spoedig nader van ons hooren!”

De politie was radeloos!

Zoo veel leden der Bende gevat — en toch leefde zij nog, toch wroette zij in het verborgen voort, toch dreigde zij nog!

Dit alles had in de bladen gestaan, in geuren en kleuren, en dus had ook Raffles er van gelezen, in het kleine kamertje, hetwelk hij met Charles Brand deelde.

Het was vroeg in den morgen, toen Raffles het bericht van den brand en den dreigbrief las, en de twee vrienden waren aan hun eenvoudig ontbijt gezeten.

Raffles fronste de wenkbrauwen en zeide op gedempten toon:

— Er schijnt dus in wezen niets veranderd te zijn! Een oogenblik hebben wij ons kunnen vleien met de hoop, dat de bende zoodanig was verzwakt, dat zij wegens gebrek aan levenssappen vanzelf zou afsterven! Wij hebben ons blijkbaar vergist! En — de strijd zal dus opnieuw ontbranden! Ik verlang naar Londen terug, maar ik wil en zal dat doen als overwinnaar van den geheimzinnigen dief en moordenaar, die aan het hoofd van de bende staat! Al zou ik er hemel en aarde voor moeten bewegen — ik zal overwinnen!

Raffles had deze woorden met ontembare geestkracht uitgesproken en Charles wist, zoo goed als hij wist, dat de zon morgen in 't Oosten zou opkomen, dat Raffles woord zou houden, en niet eerder zou rusten, dan nadat hij de bende tot machteloosheid had gedoemd, al zou het jaren duren!

— Het kwaad is niet in den wortel aangestast, — dat is het! vervolgde Raffles op zachten toon. Achter dit alles moet een man zitten met een stalen wil, een stoutmoedigheid zonder weerga, en een verstand, ver boven de gewone maat! Als wij dien man hebben — dan heb-

ben wij de bende! Dien geheimzinnigen aanvoerder der bende moeten wij schadeloos maken, dan zal zij sterven uit gebrek aan leiding!

— Je geeft je zelf natuurlijk ten volle rekenschap van de ontzaglijke moeilijkheden, aan die taak verbonden, Edward? vroeg Charles.

— Ik erken dat die taak reusachtig zwaar is, zeide Raffles. Maar ik wil en zal haar vervullen!

Het zou den beiden vrienden al zeer spoedig daarop blijken, dat zij inderdaad een Hercules-arbeid te verrichten zouden krijgen!

De macht van de Bende leek onaanvechtbaar toen de middagbladen de tijding brachten, dat Dr. Cox, de aanvoerder eener Londensche dievenbende, uit de gevangenis had weten te

ontsnappen!

Het was reeds drie dagen geleden geschied, maar de politie had de zaak willen verzwijgen in de ijdele hoop, dat zij er in zou slagen den bandiet weder in handen te krijgen.

Toen Raffles het bericht vernam balde hij de vuisten en bromde tusschen de tanden:

— Dus ook dat nog! Zij hebben er nu een schranderer en stoutmoedigen helper bij teruggekregen! Maar zou zelfs Dr. Cox wel weten, wie de aanvoerder van de Bende van Her Kwade Oog is? Het komt mij op zijn minst twijfelachtig voor! Neen, niemand kent dien aanvoerder! Maar toch — als ik Cox in handen kon krijgen, of zijn spoor hervinden — van hoeveel waarde zou ons dat niet zijn bij onze verdere nasporingen!

582

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

586

HOOFDSTUK V.

RAFFLES BOEKT EEN WINSTPUNT.

Het was een paar dagen na de gebeurtenissen, in het vorige hoofdstuk geschetst, en de misdaden, waarvan de daders ongestraft bleven, begonnen zich al meer en meer te vermeerderen, toen Raffles zich op den linker-oever van de Hudson bevond, en zich inscheepte op een dier ferry-booten of ponten van grooten omvang, welke een geregelden dienst tusschen de beide oevers der rivier onderhouden, tot ontlasting van de bruggen.

Het was het uur, waarop de arbeiders van hun werk naar de stad terugkeerden en de boot was overvol.

De reizigers stonden letterlijk tegen elkander gedrukt, en hadden nauwelijks ruimte om adem te halen.

Aan een grens is een Amerikaansch vervoermiddel zoo goed als nooit gebonden — men laadt zooveel reizigers op, als er te bergen

zijn, totdat iedere vijftig pond meer een ongeluk zou veroorzaken en laat voor de rest fiolen maar zorgen.

En zoo bevond Raffles zich — hij droeg het pak van een gewoon fabrieksarbeider — ingeklemd tusschen eenige werklieden, en kon noch voor, noch achteruit.

De reusachtige pont had zich juist in beweging gezet, toen de blik van Raffles geheel onwillekeurig viel op den man die voor hem stond.

Van zijn gelaat kon hij niets zien, want de man stond met zijn rug naar hem toe gekeerd.

Maar dat was het ook niet, wat zoozeer zijn belangstelling had gaande gemaakt.

Dat was de broekzak van den reiziger — of liever hetgeen die zak onder meer bleek te bevatten.

Door het dringen was het colbert van den

man een eind in de hoogte geschoven aan een zijde, en had daardoor den revolverzak ontbloot.

Uit dien zak nu stak de ebbenhouten kolf van een vrij groote revolver, en die kolf droeg in zilver twee door elkaar gestrengelde letters, een W. en een C.

De gedachten van Raffles waren in de laatste dagen zoozeer vervuld van zijn taak, die hem geheel in beslag nam, dat hij aanstonds het gelaat van den man voor hem trachtte te zien.

Want Cox heette William...

— Ik erken, dat het hoogst gevaarlijk is, als bendeaanvoerder een revolver te dragen, welke zoo klaarblijkelijk een verraderes is of kan worden — maar onze dr. Cox is een ijdel-tuit, naar ik heb gemerkt, en vooral een romanticus! Het is juist iets voor hem, zulk een fraaie revolver met een ebbenhouten kolf, en daarop in zilver zijne initialen te hebben! En dan — ik ben immers de eenige, met uitzondering van een paar zijner medeplichtigen en Charles en James, die weten wie hij is! Maar ik mag niet overijld handelen — laten wij eerst eens nader onderzoeken!

Raffles boog zich een weinig voorover en bekeek nauwkeurig, zonder dat het opviel den nek van den man met de revolver.

Na een oogenblik richtte hij zich weder op.

Er lag een glans van ondernemingslust en zegepraal in zijn grijze oogen.

— Hij draagt een pruik! bromde hij voor zich heen. Een zeer goed nagemaakte pruik, maar dan toch een pruik! Dat is in ieder geval verdacht voor een als arbeider gekleed persoon!

Op dit oogenblik wendde de man met de revolver het gelaat een weinig terzijde, zoodat Raffles zijn profiel te zien kreeg.

En nu moet men al een zeer kundig tooneelspeler zijn, om het profiel van zijn gelaat te kunnen veranderen, zonder dat het dadelijk opvalt!

Een valsche neus verandert het gelaat onmiddellijk en zeer aanzienlijk — maar weinig in aantal zijn de lieden, die zulk een lichaamsdeel onzichtbaar kunnen veranderen, van vorm en van kleur!

De man met de revolver kon het blijkbaar niet, want Raffles wist wat hij weten wilde

— de man die daar voor hem stond, zich van niets bewust, en zeker niet van de omstandigheid dat zijn doodsvijand achter hem stond — die man was dr. Cox!

Raffles overwoog, wat hem te doen stond.

Natuurlijk kon hij, zoodra de pont gemeerd was, een agent waarschuwen en Cox laten gevangen nemen.

Er was een ronde som op zijn aanhouding als premie gesteld, en het zou geen argwaan kunnen baren, als een arbeider, de revolver ziende, voor alle veiligheid dien man maar liet arresteeren.

Maar spoedig viel Raffles een ander en een beter plan in.

Als Cox gevangen werd genomen, en goed bewaakt, dan was hij hem kwijt!

Dan kon de schurk hem niet meer dienen als loodsvischje, dat hem den weg zou kunnen wijzen naar de haven, dat wil zeggen, naar het hoofdkwartier van de bende.

Liet hij hem echter vrij, en bespiedde hij hem onafgebroken, dan moest Cox vroeg of laat zijn vijand wel op het spoor van zijn medeplichtigen in deze stad brengen!

En daarom liet Raffles den Meester — zoo luidde zijn titel onder de Londensche bandieten — rustig aan wal gaan — maar hij zorgde er wel voor, hem niet meer uit het oog te verliezen.

Cox liep eenigen tijd met den stroom der arbeiders mee, die zich haastig huiswaarts spoedden, en sloeg toen een vrij breede straat in, naar allen schijn bewoond door min of meer goeude arbeiders.

Hij sloeg een hoek om, kwam nu in een smallere straat, en trad een tamelijk groot logement binnen, dat bij voorkeur gebruikt scheen te worden door aan den wal verkeerende matrozen van andere naties, want er prijkten opschriften in wel vijf talen op de ruiten en boven de deur.

„In den Vergulden Driemaster” heette het logement, waar Cox tijdelijk verblijf scheen te houden.

Raffles liet hem ongestoord binnen gaan, en trad even later eveneens de gelagkamer binnen.

Hij bestelde voor de toonbank iets, at een

kleinigheid van de „free lunch“-schaal, en gaf intusschen zijn oogen goed den kost.

Cox stond te praten met een man, die er als opzichter of werkbaas uitzag, en Raffles moest erkennen, dat zijn doodsvijand naar het uiterlijk zeer goed den arbeider speelde.

Tien minuten duurde het gesprek, daarop stak de ander Cox de hand toe, en deze verliet de gelagkamer door een deur, waarachter een smal portaal en het begin van een trap te zien waren.

— Hij woont hier dus! mompelde Raffles. Ik moet echter zekerheid hebben. Dit is iets, waarbij Charles mij onwaardeerbare diensten kan bewijzen!

Hij betaalde, verliet het logement, en ging een paar huizen verder een drogistwinkel binnen, om daar te telefoneeren — want bij een drogist in New-York kan men zoo ongeveer van alles koopen en doen.

Na te hebben getelefoneerd, kocht hij een en ander voor de leus, en daarmede tevens het recht, zoolang in den winkel te blijven als hij zelf verkoos.

Ongeveer een half uur later, terwijl Raffles al dien tijd door de vensters het logement aan de overzijde in het oog had gehouden, trad er een sjovel gekleede, jonge man van een jaar of twintig den winkel binnen, die even zoekend rondkeek, en toen naar de plek slenterde, waar Raffles stond.

Deze had hem zien binnenkomen, gaf hem een onmerkbaaren wenk, en verliet de drogisterij, op den voet gevolgd door den armoedigen jongen man.

Een straat verder ging Raffles een klein eethuis binnen en de ander voegde zich daar bij hem.

Het was Charles Brand, voortreffelijk vermomd.

— Een paar woorden, Charles! zeide Raffles op zachten toon, zoodra zij aan een tafeltje voor het raam hadden plaats genomen. Het geluk is mij gunstig geweest! Op een pont heb ik dr. Cox ontmoet! Hij heeft een ander uiterlijk aangenomen, maar ik kan mij niet vergissen — hij was het!

— Waar is hij nu?

— Hij is het logement binnengegaan, dat

wij van hier nog juist kunnen zien. Waarschijnlijk woont hij daar tijdelijk onder een of anderen valschen naam, want ik heb hem de trap naar de hooger gelegen verdiepingen zien opgaan.

— En waarom heb je mij in deze vermomming hier laten komen?

— Je gaat dadelijk naar den patroon van het logement, en je vraagt daar om een of ander baantje. Noem een laag loon, zoodat de man je niet wegstuurt. Je ziet er bijvoorbeeld voortreffelijk uit, om als glazenspoeler te fungeren! Het is wel geen aangenaam werk, maar wij moeten voor de goede zaak iets over hebben!

— Ik heb er niets tegen! En wat doe jij?

— Ik moet eens zien, of ik hier niet ergens kamers kan huren, vanwaar men het uitzicht heeft op de achterzijde van het logement — een binnenplaats, een tuintje of iets dergelijks! Wie weet, ligt het toekomstig terrein van je werkzaamheden wel aan den achterkant van het huis. In dat geval zou je me teekens kunnen geven, zoodra er iets bijzonders met Cox voortvalt! Nu wij hem eenmaal op het spoor zijn, mogen wij hem tot geen prijs meer uit het oog verliezen! En ga nu maar spoedig! Ik wacht hier tien minuten. Als je dan niet terug bent, is dat het bewijs, dat de baas je heeft aangenomen. Keer je onverrichter zake terug, dan moeten wij iets anders verzinnen, om Cox te bespieden, zonder dat hij het merkt. Ga dus nu, en geef acht op de huizen aan de achterzijde van het logement gelegen!

Charles drukte Raffles de hand, en verliet het huis.

Raffles zag hem de straat langs slenteren, als iemand die met zijn tijd geen weg weet, hier en daar stil staan, en toen schijnbaar aarzelen voor de deur van het logement, eens naar binnenkijken door de met tule gordijnen bespannen ramen, en eindelijk met een resoluut gebaar de kruk van de deur grijpen en binnengaan.

— Een uitnemend tooneelspeler! bromde Raffles vol bewondering. Hij speelt den werklooze onverbeterlijk!

Raffles had, toen Charles het eethuis verliet, een blik op de klok geslagen, die boven de toonbank hing.

Hij wachtte in spanning twaalf minuten. Maar Charles keerde niet terug.

— Gelukt! bromde Raffles tevreden. Nu is het mijn beurt!

Hij betaalde, stond op, en ging heen.

Daarop stak hij de straat schuin over, liep een dwarsstraat in, en sloeg daarop nogmaals een hoek om, zoodat hij nu een smalle, smerige straat bereikte, welke evenwijdig liep met de straat, waar zich het logement „In den Vergulden Driemaster” bevond.

Bij het derde huis van den anderen hoek stond hij stil, en keek eens naar boven, als iemand die kamers zoekt.

Toen schelde hij aan een vervelooze huisdeur, en riep naar boven, nadat de deur was geopend door een klein meisje, met een smal, bleek gezichtje:

— Kan een zeeman hier soms een kamertje te huur krijgen?

— Ik verhuur niet meer! riep een schelle stem terug. Gaat u maar es bij me schoonzuster hoore, in de Fire Street, hier om het hoekie, nummer 43! Die heit geloof ik een kamer vrij!

— Dank u wel, juffer! riep Raffles in onvervalscht dialect van de haven terug. Ik ga er d'rekt heen!

Hij trok de deur dicht, liep verder, sloeg weer een hoek om, keek op het naambordje, en zag, dat hij in de Fire Street was.

— Het zou mij verwonderen, als ik hier iets goeds vond! bromde hij. Maar ik wil het in ieder geval probeeren!

Hij liep voort, totdat hij voor het huis stil stond, dat het nummer 43 droeg.

Het zag er tamelijk goed onderhouden uit, en voor de meeste ramen stonden bloemen — iets bijzonders in de armoedige volksbuurt, waar de ellende en de armoede hoogtij vierden.

Weer belde Raffles aan, en ditmaal werd de deur geopend door een jonge vrouw met een bleek gelaat en ernstige, diep-blauwe oogen.

Zij keek den bezoeker even onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Wat wenscht u?

— Verhuurt u kamers, juffer? kwam Raffles.

— Mijn moeder, mijnheer. Zij heeft juist een kamer vrij, maar onder de pannen! Als dat schikt?

— Ik ben niet verwend, juffer! lachte Raffles luidruchtig. Aan boord slaap ik in een hokje van een meter in het vierkant. Laat me de geschiedenis maar eens zien!

— Dan zal ik u even voorgaan, hernam de jonge vrouw, met een beschaafd accent, dat Raffles in deze buurt wel moest opvallen.

Zij bracht den bezoeker eenige trappen op, en hield ten slotte stil voor een deur waarop een visitekaartje met een punaise was vastgestoken, waarop de naam Barleigh stond.

— Heet u zoo, juffer? vroeg Raffles als terloops.

— Het is de naam van mijn moeder, mijnheer! antwoordde de jonge vrouw, terwijl er een lichte blos in haar wangen opsteeg.

Zij opende de deur, en nu stond Raffles in een helder, eenvoudig, maar met pijnlijke zindelijkheid onderhouden vertrek.

Voor het eenige raam zat een oude vrouw, die opkeek, den grooten bril afzette, en bij het zien van een vreemdeling opstond.

Zij was bezig geweest aan een breiwerk en legde dit nu op den stoel, terwijl zij op vragenden toon zeide:

— Een gast, Jane?

— Neen, moeder, antwoordde de jonge vrouw. Deze man wil de kleine kamer op zolder huren.

De oude vrouw keek Raffles even onderzoekend aan met haar mooie donkere oogen en zeide toen:

— Mijnheer is zeker zeeman — naar het getatoueerde anker op zijn pols te oordeelen!

— Ja, juffer! antwoordde Raffles. Ik ben zooeven hiernaast bij uw schoonzuster geweest, maar die had geen kamers meer, en verwees mij naar u!

— Daar heeft zij goed aan gedaan, zeide de oude vrouw eenvoudig, en met hetzelfde beschaafde accent van haar dochter Jane.

Zij wendde zich nu tot de jonge vrouw en vervolgde:

— Laat mijnheer de kamer maar eens zien, kind. Misschien bevalt zij hem wel.

— Wilt u mij even volgen, mijnheer, vroeg

Jane, zich tot Raffles keerende.

Raffles knikte de oude vrouw vriendelijk toe en volgde Jane naar een klein vertrek.

Het was inderdaad niet meer dan een gewone zo derkamer, maar ook hier heerschte een properheid, die het oog weldadig aandeed.

Raffles keek even om zich heen, trad toen naar het venster, en kon een uitroep van blijde verrassing ternauwernood bedwingen....

Hij keek uist in een kamer van het logement „In den Vergulden Driemaster,” en voor het raam zat Dr. Coc, verdiept in de lezing van een volksblad!

Een twee verdiepingen lager ontwaardde hij Charles met opgestroopte mouwen, plassende in een groote tobbe met water, en glazen hanteerende, of hij zijn geheele leven niets anders had gedaan.

Dadelijk was zijn plan gemaakt.

Hij keek voor de leus nog wat rond, en zeide toen:

— Wel, dat ziet er goed uit! Netjes en proper! Wat doet die kamer van huur?

— Vijf dollar in de maand mijnheer!

— Dan sla ik toe, juffer! Kan ik nog vandaag mijn koffer laten brengen?

— Zeker. De kamer is vrij.

— Afsproken! Ik zal er dadelijk even om telefoneeren! Ik zie daar een gasstel in den hoek! Ik zal dus zelf kunnen kokkellen!

— Dat kunt gij — maar als gij het wenscht, kunt gij uw maaltijden ook bij ons gebruiken! Gij ziet er uit als een fatsoenlijk man!

— Ik dank u wel voor het compliment, juffer! gaf Raffles met een zonderlingen glimlach om zijn dunne lippen te kennen. Daar zal ik dan eens over denken! Voor het oogenblik blijf ik maar hier — en hier heeft u een halve maand huur vooruit!

Jane streek het geld op, verschikte hier en daar iets, wierp den nieuwen huurder nog een vluchtigen blik toe, en verliet het vertrek.

Raffles keek eenige oogenblikken naar de gesloten deur en mompelde:

— Een lief gelaat en, een zeer beschaafde spraak! En haar moeder ziet er ook uit alsof zij niet in deze buurt behoort. En nu zullen wij eens eerst deze kamer inrichten tot een goeden waarnemingspost!

Boven een loozen schoorsteenmantel hing een kleine spiegel.

Raffles draaide dezen spiegel zoo lang, tot hij daarin juist het raam van de kamer kon zien, waar Dr. Cox woonde, terwijl hij zelf onzichtbaar bleef.

Ook de spiegel bevond zich zoover achter in het vertrek, dat men dien uit de kamer van den chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel onmogelijk zou kunnen zien.

Cox zat nog altijd voor zijn venster, en las met aandacht in het blad, dat voor hem op tafel lag.

Raffles keek eenigen tijd op zijn doods vijand neer, en bromde toen tusschen de tanden:

— Nu heb ik je beet, schurk — en je zult knap moeten zijn, als je mij weder ontsnapt!

HOOFDSTUK VI.

ONDER DE BEDRIJVEN DOOR.

Raffles woonde reeds een paar dagen in zijn nieuwe tehuis, en even lang spoelde Charles met onverdroten ijver glazen, zonder te morren, steeds de oogen en ooren geopend.

En in die paar dagen had Raffles nader kennis gemaakt met zijn hospita, en een en ander uit het verleden der beide vrouwen vernomen.

De vrouw die hem het eerst te woord had

gestaan en Mrs. Barleigh waren met twee broeders gehuwd.

Zijn hospita was, zooals men dat pleegt te noemen, beneden haar stand getrouwd, want zij was de dochter van een geneesheer en haar echtgenoot was slechts mechanicien geweest — geweest, want hij was reeds jaren geleden gestorven.

Zij had er op gestaan, haar eenig kind, Jane,

een voortreffelijke opvoeding te geven, hetgeen haar menig bitter offer had gekost, hetwelk zij evenwel met vreugde had gebracht.

Haar familie had het haar nimmer vergeven, dat zij met een „arbeider” was gehuwd, maar Mary Stunt had nooit berouw gehad over haar stap, en haar echtgenoot tot aan zijn dood met innige, trouwe liefde aangebeden.

De beide vrouwen hadden zich door het leven geslagen, zoo goed en zoo kwaad als het ging.

Jane was onderwijzeres geworden, en haar moeder had geruimen tijd les gegeven in de Duitsche taal.

Toch waren de twee vrouwen er door onverflauwd en ijver in geslaagd, een spaarduitje bijeen te garen.

De oude vrouw was reeds geruimen tijd in een levensverzekering en de premie was altijd stipt op tijd betaald.

En Jane had door groote zuinigheid een klein sommetje terzijde weten te leggen.

Toen kwam het ongeluk in het leven der twee vrouwen.

Jane leerde een man kennen, uiterlijk schoon, maar met een laaghartig gemoed.

Zij schonk hem haar hart — zij schonk hem alles, wat een vrouw een man maar kan schenken.

Reginald Marsh was advocaat, maar advocaat van louter kwade zaken, zooals later — helaas te laat! — bleek.

Hij speculeerde op schandelijke wijze, maar hij wist zich den schijn te geven van een fatsoenlijk man — en het jonge meisje vloog in het net, betooverd door het schoon uiterlijk en het beschaafde optreden van haren minnaar, dien zij op een tuinfeest van een buurtvereniging had leeren kennen.

De ellendeling had een nieuwe zaak op touw gezet — zij mislukte — hij had dringend geld noodig — en het onervaren meisje gaf — gaf steeds door!

Haar spaarduiten verzonken in het bodemlooze vat — en daarna de levensverzekering harer moeder — Marsh zou immers alles met woekerrente terugbetalen!

Maar eensklaps bleef hij weg.

Een vreeselijke onrust maakte zich van het jonge meisje meester.

Zij wachtte en hoopte — maar zij wachtte tevergeefs.

En op een dag werd het duidelijk, dat zij haar hart had weggeschonken aan een nietswaardige, een schurk, een man zonder hart en zonder eergevoel.

Van het geld zagen de beide vrouwen nimmer iets terug.

Reginald Marsh bleef langen tijd onzichtbaar, en toen Jane weder van hem hoorde, was het om te vernemen, dat hij in het huwelijk zou treden met een rijke, hoewel reeds tamelijk bejaarde weduwe.

Zij leed onzegbaar, maar haar trots verbood haar, den ellendeling te smeeken, het haar aangedane onrecht goed te maken.

De beide vrouwen betrokken met het luttel overschot der nog geredde spaarpenningen een verdieping in de Fire Street en leefden daar stil en teruggetrokken van het verhuuren van kamers.

Raffles had dit alles broksgewijs vernomen, voor het grootste gedeelte van burens, daar moeder en dochter nooit over deze treurige zaak met vreemden zouden spreken.

De Groote Onbekende had zich den naam van den schurkachtigen advocaat goed in het geheugen geprent, en hij besloot zoo onder de bedrijven door, den schurk een bezoek te brengen dat hem zou heugen.

Charles was te weten gekomen dat Dr. Cox voorloopig in het logement zou blijven wonen, en daar ook Henderson te hulp was geroepen om mede een oog in het zeil te houden, kon Raffles op een avond, niet lang nadat hij zijn intrek bij Mrs. Barleigh had genomen, gevolg geven aan zijn plan.

Het was omstreeks half twaalf toen hij, nadat Charly hem door teekens had beduid, dat dr. Cox zich te ruste had begeven, zijn woning in alle stilte verliet.

Hij ging de trappen af, opende geruischloos de buitendeur en liep snel voort, met zijn pet diep in de oogen gedrukt.

Reginald Marsh woonde sedert zijn huwelijk in een fraai huis in een der voorsteden.

Een omnibus bracht Raffles naar die wijk, en hij behoefde nog slechts een kwartier te loopen, alvorens het huis te hebben bereikt.

dat aan alle zijden door een tuin omringd was.

Hij liep zonder zich te bedenken naar de achterzijde, wipte, na zich te hebben overtuigd dat er niemand in de buurt was, over het tuinhek en zocht dadelijk de schaduw der groote heesters op.

Zoo bereikte hij de achterdeur.

Zij was met grendels en een veiligheidsslot gesloten, maar dat was voor den gentleman-inbreker een bezwaar, dat niet telde.

Met behulp van een cirkelzaag van eigen vinding, welke zeer snel kon ronddraaien, en waarvan het blad nauwelijks een decimeter in doorsnede was, zaagde Raffles eenvoudig het bovenste paneel uit de deur.

De zaag maakte niet meer leven dan een gonzende bij, en telkens als hij voetstappen hoorde, hield Raffles op en verborg zich vlug achter een boschje, op twee passen van de deur.

Het werktuig sneed door het hout als een mes door de boter, en binnen tien minuten was het paneel geheel uitgezaagd.

Raffles nam het uitgezaagde stuk uit de opening door middel van twee schroefoogen, welke hij van te voren dicht bij de zaagsnede in het paneel had gedraaid, klom vlug door het gat, en bracht het paneel weer op zijn plaats, waarop hij een zwart halfmasker voordeed.

Vijf minuten bleef hij onbeweeglijk stil staan, de geluiden in het huis beluisterend, maar hij hoorde niets dan het eentonig getik van een hangklok in de gang waar hij zich bevond.

Bij het flauwe licht dat door het hoog aangebrachte raam boven de deur naar binnen drong, liep Raffles de gang ten einde, tot hij voor een tweede deur stond, die achter in de zeer groote hall bleek uit te komen.

Hier stond hij weer eenigen tijd stil, ging vervolgens de breede voordeur volgens zijn gewoonte van de zware knippen en den ketting te ontdoen, en besteeg vervolgens de breede, prachtige staatsietrap, die met een dikken looper belegd was.

Hij bereikte een gaanderij, welke langs den achterwand der vestibule liep en waarop verscheidene deuren uitkwamen en moest nu zijn zaklantaarn aanknippen, daar het hier stikdonker was.

Raffles wierp een blik door eenige sleutel-

gaten en bromde :

— Dat heeft men er van, als men niet van te voren het terrein zijner werkzaamheden kan bestudeeren! Het kost mij heel wat tijd en moeite — maar in dit geval ging het niet anders.

Hij had nu een lichtgrijs gelakte fraai met verguld snijwerk versierde deur bereikt, na reeds een blik in een rookkamer, een kleine bibliotheek en een biljartzaal te hebben geworpen, keek opnieuw door het sleutelgat en richtte zich bijna aanstonds met een tevreden glans in de koele grijze oogen, weder op.

Het zwakke schijnsel, hetwelk door wee breede ramen naar binnen drong, had een meubelstuk vaak doen glanzen, waarvan de vorm Raffles aanstonds bekend voorkwam — het was een groote brandkast.

De kamerdeur bleek gesloten te zijn en de bos loopers moest te hulp komen. Zonder dat een der loopers ook maar even tegen den anderen tikte, wist de gentlemen-inbreker het slot binnen enkele oogenblikken te openen.

Hij trad binnen, sloot de deur achter zich, verrichtte in 't donker vlug iets in bukkende houding, liep regelrecht op de ramen toe en trok behoedzaam de gordijnen dicht.

Zoodra zijn lamp weer brandde, bemerkte Raffles dat hij goed gezien had en het doel van zijn tocht had bereikt — dicht bij een der vensters stond een zware, nieuwerwetsche brandkast.

Hij bleef het meubel een oogenblik bekijken, en zeide toen zachtjes voor zich heen :

— Een goed stuk werk! En als de wetenschap niet zulke verrassende vorderingen had gemaakt, zou ik hier uren werk aan hebben! Nu zullen wij echter eens zien, hoe het thermiet werkt, waaraan James mij geholpen heeft!

Hij stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een linnen zakje uit, dat met gummi gevoerd was, en een zeer fijn, zilverachtig glanzend poeder bleek te bevatten, dat wel wat op het magnesiumpoeder der fotografen geleek.

Na een stoel voor de brandkast te hebben geschoven, ging hij er op staan, en schudde het zakje leeg op den bovenkant van de kast, waar het een klein, sierlijk bergje vormde.

Daarop nam hij een klein zuurstofapparaat

met een handpomp uit een zijzak, legde de aan het einde gekromde blaaspijp tot dicht voor het hoopje poeder, en stak dit met een lucifer aan.

Het poeder begon met een blauw-groene vlam te branden of liever te smeulen.

Raffles greep het handpompje, en bracht het zuurstofapparaat in werking, na zijn oogen met een zwarten bril te hebben beschermd.

Bijna aanstonds kreeg de vlam een fel groene, daarop een verblindend witte kleur.

Met iedere seconde nam de hitte toe en binnen tien minuten was deze tot ruim 2000 graden gestegen.

Het metaal van de brandkast begon onder den invloed dezer ontzettende hitte te smelten, onder een zacht sissend geluid, en lekte in zilveren druppels omlaag.

Niet lang duurde het, of er was in het dak van de brandkast een gat van bijna twee decimeter in doorsnede gesmolten.

Raffles koelde het metaal af, door de randen van het gat met een zwarte stof te bestrooien, stak zijn arm voorzichtig in de opening, en haalde achtereenvolgens een ijzeren geldkistje, verscheidene rollen goud en eenige pakjes bankbiljetten te voorschijn.

Zonder den buit te tellen — de nacht zou over een uur geweken zijn voor het licht van den dag — deed Raffles een en ander in de ledige gereedschapstasch, welke hij had meegenomen, en juist was hij hiermede gereed, toen het vertrek in licht baadde en een stem op bevelenden toon riep:

— Handen op, of ik... —

Maar de man in pyjama en met een opgeheven revolver in de hand, die deze woorden gesproken had, kon niet verder gaan!

Hij tuimelde als een aangeschotene om, onder het uiten van een roep, en de revolver vloog hem onder het vallen uit de hand.

Met een sprong als een panter was Raffles bij het wapen en zette er den voet op, terwijl hij zelf zijn revolver op den man richtte, wiens voeten in een lus van zeer dun, grijs staaldraad verstrikt waren.

— Ik heb geen reden om ontevreden te zijn over mijn kleine uitvinding! zeide Raffles spottend, terwijl de man in de pyjama zich

woedend van de lus bevrijdde en met een valschen blik in de oogen overeind krabbelde. En het is toch zoo eenvoudig! Een gevlochten staaldraad, nauwelijks een paar millimeter dik, aan het eene eind van een lus voorzien, welke men vlak voor de deur neerlegt — en de zaak is gezond. Men trekt krachtig aan het andere einde, zoodra men een verdacht geluid achter zich hoort — en het resultaat is verrassend!

Raffles was onder het spreken naderbij getreden en keek den ander doordringend aan.

— Zoo, dat is dus Reginald Marsh! Ja — gij zijt wel, zooals men u mij beschreven heeft! En luister nu eens naar mij, Reginald Marsh, maar zonder zelfs het hoofd te bewegen, want het zou u berouwen! Gij moogt dan een schoon uiterlijk hebben — gij zijt een buitengewoon groote ellendeling!

Waarom ik u dit in uw eigen huis en op zulk een zonderling uur zeg — dat behoeft gij niet te weten! Ik heb menige inbraak zonder een spoor van berouw gepleegd — maar die van vannacht verschaft mij bepaald een intens vermaak!

Raffles had de zware tasch opgenomen, en beval nu kortaf:

— Ga voor uw brandkast staan, schurk. En wat vlug, want de trekker van mijn revolver kon wel eens onverwachts overgaan.

Sluipend, als een geslagen hond, ging Marsh op de hem aangewezen plaats staan.

— Steek uw handen uit! beval Raffles. De advokaat gehoorzaamde.

Een geklikklak — en hij was stevig geboeid.

Wit van woede keek de schavuit neer op het glinsterend metaal.

In een oogwenk had Raffles het zoeven gebruikte staaldraad om den ketting geslagen, die beide boeien verbond, en Marsh stevig aan den zwaren knop van zijn brandkast gebonden.

Daarop deed hij hem een doek voor den mond, trok hem een paar dikke Smyrnatapijten onder de voeten, zoodat hij niet te snel door stampen de huisbewoners zou kunnen wekken, wierp hem nogmaals een blik vol koele minachting toe en zeide:

— Gij weet nu, hoe ik over u denk, Reginald Marsh! Ik mag dan de inbreker zijn — de

misdadiger zijt gij!

En met deze woorden nam hij zijn werktuigen bijeen en verliet het vertrek, na het elektrische licht te hebben uitgedraaid en zonder den gevangen advocaat nog met een blik te verwaardigen.

Hij daalde snel de trap af, verborg de werktuigen onder zijn boezeroen, opende behoedzaam de voordeur, en wierp een blik op de breede, verlaten straat.

Het begon reeds te dagen, maar er was heinde en ver geen sterveling te zien in deze deftige straat.

Heel in de verte klonken de voetstappen van een surveilleerenden agent.

Raffles slipte de deur uit en liep toen, zonder zich te overhaasten, zachtjes fluitend de straat uit.

Hij maakte een zeer grooten omweg, zocht zoo spoedig mogelijk de volksbuurten op, waar een arbeider, zoo vroeg ter been, geen argwaan zou baren, en bereikte zijn woning pas, toen zich reeds duizenden werklieden naar hun werk begaven.

De deur van het huis stond aan, en Raffles klom behoedzaam de trappen op.

Hij was voornemens geweest, indien hij zijn hospita of haar dochter ontmoet had, te verklaren dat hij reeds zeer vroeg een karwei had moeten verrichten, maar dit behoefde hij niet te doen, want moeder en dochter bleken nog niet te zijn opgestaan.

Het was half zes.

Een week later, toen Raffles zijn tijdelijk verblijf reeds weder verlaten had, ontving Mrs. Barleigh een aangeteekend schrijven:

De brief bevatte een cheque ten bedrage van 30.000 dollar op een bekende bank te New-York, en het begeleidend schrijven luidde:

„Een oud vriend, die een groote schuld heeft goed te maken jegens uwen echtgenoot, zendt u ingesloten bedrag met het dringend verzoek, dit geld als het uwe te willen beschouwen. Het komt u van rechtswege toe en door het te weigeren zoudt gij u zelf en mij groot onrecht doen.”

En als onderteekening een R. en nie's meer!

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

WIE IS DE MOLOCH ?

Het was op den dag na Raffle's nachtelijke onderneming.

Het geld uit de brandkast was veilig verborgen tot het naar een betrouwbaarder plek zou worden overgebracht.

Raffles en Charles hadden ongemerkt, over den lagen muur van het binnenplaatsje heen, eenige seinen met elkaar gewisseld.

Er was nog niets bijzonders gebeurd.

Dr. Cox verliet wel eenige malen zijn kamer, maar nooit voor langen tijd.

Hij gevoelde zich blijkbaar nog niet geheel

en al veilig en vertoonde zich maar het liefst zoo weinig mogelijk op straat.

Maar bij die weinige gelegenheden werd hij steeds ongemerkt nagegaan, hetzij door Raffles, hetzij door James Henderson, den trouwen chauffeur.

Charles was steeds op zijn post en daar hij van zijn standplaats achter de tobbe met spoelwater, zoowel het raam van Raffles als door de geopende deur van het spoelhok de gelagkamer kon overzien, ontging hem geen enkele van de bewegingen van Cox, terwijl hij Raffles

dadelijk door een zwaai met zijn bordendoek, het opheffen van een bord, of een ander teeken kon waarschuwen.

Want alle bewoners van het logement konden slechts één uitgang gebruiken en die voerde door de gelagkamer.

Aan deze gelukkige omstandigheid was het te danken, dat Charles, die als alle overige leden van het kleine personeel in het logement sliep, hetgeen voor den patroon voordeel ger was, in den laten avond van denzelfden dag bemerkte, hoe Cox zich gereed maakte het logement te verlaten.

Hij had dit nog nimmer op zulk een laat uur gedaan, en Charles haastte zich dus door een teeken met zijn kaars voor het kleine venster van zijn zolderkamertje Raffles te waarschuwen, die met het geduld van een kat en de eene sigaret na de andere rookende in zijn eigen donker kamertje achter het venster zat, maar zóó, dat Cox hem niet zou kunnen zien, ingeval hij zich op zijn kamer mocht bevinden.

Dadelijk sprong Raffles op en maakte zich gereed, zijn doodsvijand te volgen.

Juist toen hij den hoek van Fire Street was omgeslagen, zag hij Cox snel uit het logement komen en de straat oversteken.

Charles stond in de deur, als iemand die nog even een luchtje wil scheppen, alvorens zich ter ruste te begeven.

Zonder zich op te houden of zijn schreden te verlangzamen, zeide Raffles in het voorbijgaan op zachten toon:

— Volg mij, maar op eenigen afstand!

Dadelijk gehoorzaamde Charles en liet zijn borden, glazen en ander glaswerk, zoowel als zijn bed in den steek — met en benevens een volle week loon!

Hij volgde Raffles, zorgdragend, niet door Cox te worden gezien, want het was wel waarschijnlijk, dat de bandiet hem had opgemerkt in z'n spoelhof en hem misschien zou herkennen.

Ongeveer tweehonderd meter van het logement bevond zich een garage.

Daar werden auto's verhuurd, verkocht en hersteld.

Ook des nachts kon men er terecht, dan echter tegen aanzienlijk verhoogde tarieven.

Er brandde dus nog licht.

Dicht bij de deur was een reusachtig gebouwd man aan het werk.

Die man was James Henderson.

Hij had zijn meester dadelijk herkend en behoefde slechts een wenk, om eveneens zijn werk in den steek te laten en zich bij Charles te voegen, die even later voorbij kwam.

En zoo trok het viertal door de donkere straten — maar de eerste wist van de drie anderen niets...

Straat in, straat uit duurde de achtervolging voort.

Eindelijk — het was ruim anderhalf uur later — stond Cox stil voor een groot en donker huis.

Hij keek even scherp om zich heen, belde aan en werd onmiddellijk binnengelaten.

Achter de deur was echter niemand te zien.

Raffles verloor geen oogenblik.

Hij wachtte tot zijn twee makkers zich bij hem gevoegd hadden en zeide op zachten toon:

— Ik geloof te weten wat Cox in dat huis doet. Hij gaat zeker een bijeenkomst van de bende bijwonen! Wij moeten hulp hebben! Wie weet met hoeveel de schurken zijn en wij kunnen er wel op rekenen, dat het huis vele gevaarlijke geheimen zal bezitten!

Vlak in de nabijheid bevond zich een dier paaltjes, voorzien van een kastje, dat een telefoontoestel bevat, gestemd om in ernstige gevallen politie te laten aanrukken.

Raffles snelde er heen en even later had hij een paar dozijn politieagenten opgecommandeerd!

— Maar waar geef je je nu voor uit, Edward? vroeg Charles toen Raffles zich weder bij hem en James had gevoegd.

— Voor een collega! antwoordde Raffles kalm. Ik heb op alles berekend, wees maar niet ongerust!

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of een groote politieauto kwam aanrijden, die dicht bij het telefoonpaaltje stilstond.

— Ik ben blij, dat zij mijn raad hebben opgevolgd, en niet als bezetenen toeteren! zeide Raffles op zachten toon. De heeren hebben de zonderlinge gewoonte, hun komst reeds een kwartier van te voren aan te kondigen!

Hij trad op de auto toe, nam den brigadier

ter zijde, die het troepje aanvoerde en liet hem een voortreffelijk nagemaakten penning en een aanstelling als detective zien.

— Ik ben de man die u geroepen heeft, zeide hij op zakelijken toon. Daar staan twee mijner helpers! Het geldt h'er een hoogst gewichtige zaak, en als gij schrander en voorzichtig optreedt, kunt gij een goede premie bemachtigen!... Ha'o, Charles, zoo viel hij zich zelf in de rede, grijp dien jongen! Hij wil ons verraden!

Charles wendde zich snel om en zag een straatjongen als een haas op het huis toesnellen, waarbinnen Dr. Cox zooeven verdwenen was.

Charles liep sneller dan een haas en juist toen de knaap hijgend de stoep was opgesneld, en wilde aanbellen, had Charles hem ondanks zijn hevig schoppen bij den kraag gegrepen en van de deur weggerukt.

Hij bracht den spartelenden jongen bij de politieauto.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg de brigadier verbaasd.

— Heel eenvoudig, vriend, zeide Raffles bedaard. Die jongen heeft uw auto zien aankomen en is spion van de Bende van Het Kwade Oog. Hij heeft dadelijk begrepen, dat er gevaar dreigde, den man dien wij hebben moeten, zeker zooeven zien binnengaan, en nu de lieden daarbinnen willen waarschuwen! Ja, wij hebben met een sterke tegenpartij te doen!

— Maar wie is daar dan binnengegaan, mijnheer? vroeg de brigadier in spanning.

— Dr. Cox! antwoordde Raffles kortaf.

— Weet gij het zeker? riep de brigadier met schitterende oogen uit.

— Volmaakt zeker! Hij gaat deelnemen aan een bijeenkomst van aanvoerders der bende, of gij moogt mij vierendeelen!

— Maar dan moeten wij dadelijk binnendringen! riep de politiebeambte uit.

— Ongetwijfeld! beaamde Raffles glimlachend. Maar denkt niet, dat het zoo gemakkelijk gaat! Om te beginnen zal Cox wel op een bijzondere manier gebeld hebben! Doen wij dat niet, dan is de zaak al bedorven nog voor zij goed en wel is begonnen!

— Maar hoe komen wij dan dat huis binnen? riep de brigadier ongeduldig.

— Laat dat maar aan mij over! hernam Raffles kalm. Naast de deur is een raam. Ik zal daar binnenklimmen en de deur voor u openen! Maar wat ik u verzoek — weest stil! Geen gerucht, want dan zou alles verloren zijn! En laat een uwer dien kleinen schelm met zijn gemeene tronie wegbrengen! Hoe vlugger wij binnen zijn, hoe beter, want wij mogen hier geen opzien baren.

Zonder tijd te verliezen trad Raffles op het raam toe.

Het was met een stevig luik gesloten, maar de gentleman-inbreker had het niettemin binnen enkele minuten geopend.

Hij klom vlug als een kat door de opening en even later werd de straatdeur geruischloos geopend en traden de agenten snel binnen.

Twee hunner zouden buiten de wacht blijven houden, en reeds was er om versterking getelefoneerd.

— Maar wie maakte deze deur dan toch open? vroeg de brigadier aan het oor van Raffles. Het is hier stikdonker en ik zie geen portier!

— De portier ligt reeds met gebonden handen en voeten en deugdelijk gekneveld in de kleine zijkamer aan de andere zijde van de gang! antwoordde Raffles kortaf. Gij hebt niet te doen met een suffert, brigadier! Zoodra ik de gang had bereikt, zag ik licht uit de reet van een openstaande deur komen. Ik sloop er op toe en verraste mijn man, voor hij geluid had kunnen geven. Ik ben tamelijk bedreven in de edele bokskunst en sloeg hem tegen den grond, waarop ik hem snel bond en knevelde. Laat een man hem bewaken!

De brigadier kreeg niet weinig respect voor den detective, die zoo pootig optrad en stuurde een agent naar de zijkamer om den portier van het dievenhol te bewaken.

— Apropos — is die man te vertrouwen? vroeg Raffles, zoodra de agent zich verwijderd had.

— Al mijn mannen zijn dat, mijnheer! antwoordde de brigadier verontwaardigd.

— Zooveel te beter, zeide Raffles droogjes. Ik houd niet van nagemaakte agenten, moet gij weten! En nu vooruit! Nogmaals — geen geluid, niet spreken, geen licht meer dan vol-

strekt noodzakelijk is! Wij zullen het huis eens doorzoeken!

De tocht door het huis begon.

Maar nergens werd eenig spoor van menschen ontdekt....

Overal duisternis en stilte, drukkende stilte.

Het scheen of overal onzichtbaar, ontastbaar, dreigend gevaar loerde.

De kamers waren allen gemeubeld.

Maar het was duidelijk te zien dat zij nimmer bewoond werden.

Slechts het bed in de kleine kamer van den geheimzinnigen portier, d.e. blijkbaar nooit te zien kwam, scheen beslapen te worden.

— Weet gij, wat dit voor een huis, 's brigadier? vroeg Raffles op fluisterenden toon, toen allen weder in de vestibule stonden.

De aangesprokene haalde even deschouders op en antwoordde toen:

— Wij meenden steeds dat het door een eenzelvig natuurvorschcr, zekeren Tullip, bewoond werd, geheel alleen. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer — maar weet gij wel zeker dat Cox hier binnen gegaan is?

Raffles keek den vrager strak aan en zeide:

— Gij hebt noch met een gek, noch met een onnoozele te doen, brigadier. En nu zullen wij hier beneden nog eens de weinige vertrekken onderzoeken, want het moet ons nu wel klaar zijn, dat Cox dit huis slechts heeft gebruikt als passagē naar een ander, op vrij grooten afstand gelegen gebouw, daar dit geheel afzonderlijk staat — en geheime gangen die van een alleenstaand huis uitgaan vindt men meestal niet op een der verdiepingen!

Juist op dat oogenblik werd er op eigenaardige wijze gescheld.

— Duivels, daaraan had ik zoo spoedig niet gedacht! fluisterde Raffles. Daar is nog een bezoeker! Verberg u vlug; ik zal hem wel ontvangen.

De agenten snelden weg en Raffles opende de deur.

Een man in een zwarte overjas gehuld trad snel binnen, maar hij had nog geen stap verder gedaan of Raffles sloeg hem met een vuistslag neer en duwde de deur met den voet weer in het slot.

Dadelijk werd de man door de weer toesnellen-

de agenten gebonden en juist toen dit geschied was kwam hij weder tot bewustzijn en keek met verwilderden blik om zich heen, tot zijn oogen op Raffles gevestigd bleven.

Deze stond met de handen in de heupen gesteund voor hem en vroeg nu:

— Gij zijt lid van de Bende?

De aangesprokene haalde de schouders op.

— Gij ontkent ging Raffles voort.

De gevangene zweeg.

— Weet gij den weg naar de plaats der bijeenkomst?

Onwillekeurig waren de blikken van den man schichtig naar de deur van de kamer gegleden, waardoor eenige nachten geleden een der luitenants van den Moloch was binnengegaan.

Maar Raffles lette op al zijn bewegingen, en die blik was hem niet ontgaan.

— Knevel den man! beval hij kortaf.

De gevangene kreeg een doek voor den mond, en daarop traden de agenten, met den bandiet in hun midden, de kamer binnen, door Raffles voorafgegaan, terwijl James Henderson als het ware de achterhoede vormde.

Raffles liet zijn blikken om zich heendwalen en vestigde ze eindelijk op het schilderij.

Hij ging vlak tegen den muur staan en keek scherp langs het doek, na eerst zorgvuldig de lijst te hebben onderzocht.

— Dat doek vertoont een paar eigenaardige bulten! zeide hij toen langzaam. Ongeveer ter plaatse van den steek van Napoleon en dan nog bij de over elkaar geslagen armen van den Engelschen generaal op den voorgrond!

Eensklaps wendde hij zijn gelaat naar den gevangene, op wiens trekken schrik en woede te lezen waren.

Raffles glimlachte flauwtjes en vervolgde:

— Gij zijt nog geen goed comediant, waarde heer! Ik zie aan uw gezicht dat er met dien steek en die armen iets niet in den haak is! En toch — wij zullen die verhoogeningen met rust laten! Als het er slechts één was, zou ik niet aarzelen, maar twee — dat komt mij verdacht voor! Wie weet brengt een er van geen alarmschel in beweging! Wij zullen liever eens verder zien! Wat hebben wij daar? Ah — een boekenkast — vrij smal en laag — — —

Zonder een woord van nadere verklaring opende Raffles de glazen deuren en begon haastig de boeken van de planken te nemen en aan de toeschietende agenten in handen te duwen terwijl de brigadier vol spanning toezag.

Binnen enkele minuten was de kast geheel geledigd.

— Nu moet zij gemakkelijk verplaatsbaar zijn, dunkt mij! hernam Raffles. James, verzet die kast eens, maar voorzichtig en zonder geraas te maken!

Deze laatste woorden waren tot James Henderson gericht, die met aandacht had toegekeken.

De reus trad naderbij en greep de kast met zijn geweldige handen beet.

Maar hij kon haar niet optillen....

— De kas zit vastgeschroefd, mijnheer! zeide hij zacht. Anders zou ik haar als een sigarenkistje kunnen verzetten.

— Of zij is aan hengsels bevestigd! zeide Raffles rustig.

Hij opende de glazen deur weder en klopte zachtjes tegen den houten achterwand.

— Hol, zei hij lakoniek.

— Dus — die kast is een deur! fluisterde de brigadier opgewonden.

— Juist. En wij zullen haar moeten forceeren, antwoordde Raffles, die reeds bezig was de planken van de riggels te nemen.

Toen dit geschied was, kon hij met behulp van zijn cirkelzaag het dunne achterschot al heel gemakkelijk uitzagen.

Binnen enkele minuten was het werk verricht, tot verbazing en bewondering der ademloos toeziende agenten.

Een donker gat gaapte achter de boekenkast.

— Een tunnel, hijgde de brigadier verrast.

— Hadt gij iets anders verwacht? vroeg Raffles sarcastisch. Kom snel mede — en neem den gevangene mee.

Stevig gebonden werd de gevangene omringd en de kleine optocht drong de gang binnen bij het licht van Raffle's lantaarn.

Tien minuten duurde de tocht door de langzaam dalende gang — en toen doemde een stalen muur, geheel glad, voor hen op.

— Zoo iets vreesde ik wel! zeide Raffles fluisterend.

Hij bedacht zich even, greep den gevangene bij den schouder, trok zijn revolver en bracht zijn gelaat vlak bij dat van den gevangen luitenant.

— Luister! zeide hij. Gij weet hoe men hier moet kloppen en wat het wachtwoord is. Gij hebt te kiezen tusschen den dood door den kogel en het opgeven van dat wachtwoord! En bedenk wel — hier in mijn zak heb ik een kleine handgranaat, welke deze stalen deur als blik zal doen splijten!

En tegelijk drukte de revolverloop den gevangene tusschen de ribben.

Raffles deed hem den doek af en wachtte.

De bandiet was lijkleek — maar hij gehoorzaamde!

Hij tikte met zijn sleutel eenige malen op de deur en dadelijk klonk de stem:

— Geef het wachtwoord!

— De Moloch waakt!

— Wie is de Meester?

— Hij, die weet!

— Wat is het doel?

— Geld en bloed!

— Wie is de vijand?

— John Raffles!

— Het is goed — ik zal openen.

Raffles had den bandiet snel teruggetrokken.

De stalen plaat schoof terug.

Raffles sprong naar binnen en velde de deurbewaker met een slag met de kolf van zijn revolver, voor hij een kreet had kunnen slaken.

De weg was vrij!

Raffles sloop naar de tegenover liggende deur en hield het oor tegen het paneel gedrukt.

Zijn oogen glansden in zegepraal.

Hij trad op den brigadier toe en zeide:

— Zij zijn binnen! Die zware deur is echter op slot. Ga maar terzijde — ik zal haar vernielen met een kleine bom.

Allen traden in den tunnel terug en Raffles wierp een kleine bom tegen de onderzijde van de deur.

Een dreunende slag — en met krakend geweld spleet de deur vaneen en viel uit de beugels.

Door een wolk van gruis en rook stormden de agenten binnen.

Revolverschoten kraakten, woeste kreten

en vloeken weerklonken, eenige luitenants wisten een der zeven deuren te bereiken, maar verreweg de meesten waren zoo verschrikt en verrast, dat zij geboeid waren, voor zij beseften wat er eigenlijk geschied was.

Maar Raffles was aanstonds dwars door het vertrek gestormd.

Met een vlijmscherp mes reet hij het zijden scherm aan flarden, dat een hoek van het vertrek afsloot.

Nog juist zag hij een man, wiens hoofd geheel en al door een soort kap van zwart gaas was omgeven, met groote snelheid als het ware in den bodem verdwijnen en dadelijk schoof een luik over de opening.

Zoodra de gevangen bandieten, waaronder

ook Dr. Cox, machteloos waren gemaakt, werd het luik niet zonder moeite opengebroken.

Men vond een liftkoker, men vond een onderaardsche gang — maar die gang had geen einde!

De Moloch had, bij zijn vlucht, een instorting achter zich veroorzaakt, door een dynamietpatroon tot ontploffing te brengen!

Pas vele dagen later werd de voortzetting van de gang gevonden.

En toen was men nog niet veel verder.

Want zij kwam uit in een breede riooltunnel, die rechtstreeks met de Hudson in verbinding stond!

De Moloch was spoorloos verdwenen....

De volgende aflevering bevat:

Wie is de Moloch?

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

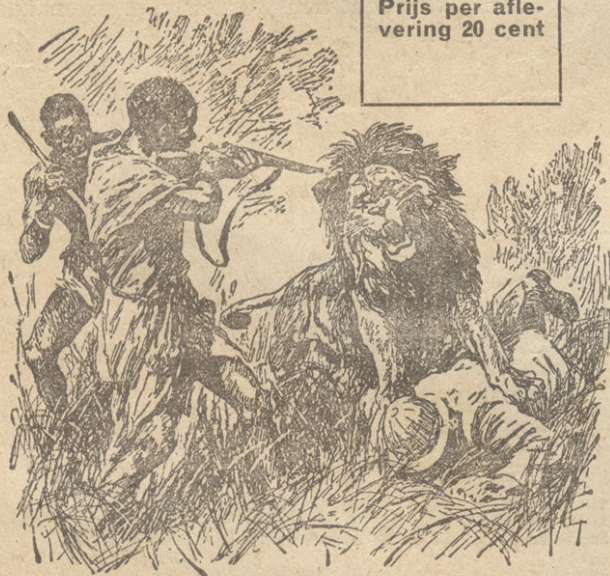
meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885